

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 20 Ἰανουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 8

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχει ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Στὴν ἐντέλεια. Ἦταν ἐκεῖ μέσα καμμιὰ ντουζίνα τιποτένιοι, πού με στραβοκοιτάζανε γιατί μίλησα κάπως μὲ τὸ ἄγριο σ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ τὸν Ντούγκι, πού εἶχε τὸ θράσος νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τῇ συνειθισμένῃ μου γωνιά. Τοὺς ἔδειξα πῶς δὲν τοὺς ἐφοβούμην καὶ κάθησα ἐκεῖ μὲ τὸ ἔτσι τὸ θέλω.

— Μπράβο, εἶπε ὁ Ντενῆ.
Ἐξακολούθησε!

— Λοιπὸν ἐγκαταστάθη-
κα καὶ βολεύτηκα στὴ θέση
μου. Δίπλα μου εἶχα ἕναν
γίγαντα ἴσαμε κεῖ πάνω,
ἕνα Μάν (*), πού τώρα θυ-
μᾶμαι πῶς κι' ἄλλου τὸν
ἔχω ξαναῖδῃ. Βέβαια, αὐτὸς
ὁ παλληκαρᾶς δὲν μοῦ εἶ-
ναι ἄγνωστος καὶ βάζω στοί-
χημα ὅτι βρισκόταν κι' αὐ-
τὸς μαζί μ' ἐκείνους τοὺς
συνωμότες πού τίς προάλ-
λες εἶχα ἀνακαλύψει μέσα
στὴν παλιά παγίδα. Ὅπως
καὶ νᾶχῃ τὸ πράγμα, μὰ
στιγμὴ τὸν βλέπω ν' ἀναση-
κώνεται καὶ νὰ μιλάῃ κρυ-
φὰ μὲ τὸ διπλανό του, ἕνα
γέρο κουρελῆ. Ἐγὼ ἔκανα
πῶς κάπνιζα, μὰ τοὺς πρό-
σεχα καὶ τοὺς δύο.

— Ἐξακολούθησε, Μό.
Αὐτὰ πού λὲς ἔχουν πολὺ
μεγάλον ἐνδιαφέρον.

— Μιλοῦσανε σι' αὐτὶ ὁ
ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ μὲ τὴν
ιδέα ὅτι ἐγὼ δὲν τοὺς πρό-
σεχα, ἔκαναν νοήματα καὶ
στοὺς ἄλλους: «ὦ, ὦ,»

σκέφθηκα, «θᾶχουμε καὶ παρατρά-
γουδα». Καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο
στάθηκα, ἑτοιμος γιὰ κάθε ἐπίθεση,
μὲ τὸ χέρι στὸ χερούλι τῆς ὀμπρέ-
λας μου.

— Θὰ εἶχες πέσει σὲ καμμιὰ ἐνέ-
δρα, φαίνεται;

— Σ' ἀληθινὴ σφηκοφωλιά. Ἐ-

ξαφνα, ἐκείνοι οἱ ἐλεεινοὶ βγάζουν
ἀπὸ τὰ κουρέλια τοὺς μαχαίρια καὶ
χαντζάρια καὶ χυμοὺν ὅλοι μαζί ἐπά-
νω μου.

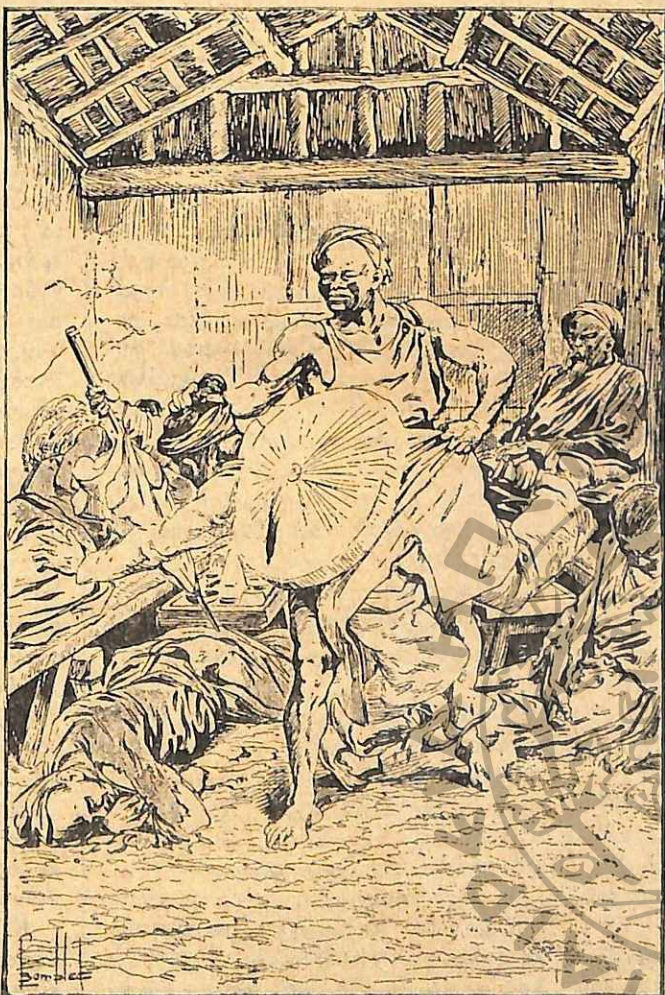
— ὦ, Θεέ μου! ἔκανε ὁ Ντενῆ.

— Σταθῆτε ν' ἀκούσετε. Δὲν ἤ-
ξεραν ὅμως μὲ ποῖον εἶχαν νὰ κά-
νουν! συνέχισε ὁ Μὸ ἀνασηκώνον-
τας τὰ μανίκια τῆς ἐμπλούζας του γιὰ
ν' ἀναπαρροσθήσῃ τῇ σκηνῇ. Σηκώ-
θηκα ὀρθιος μ' ἕνα πήδημα. Δὲν εἶ-
χα ἄλλο ὄπλο παρὰ μονάχα τὴν ὀμ-
πρέλλα μου, τὰ νύχια μου,
τὰ δόντια μου καὶ τὰ πόδια
μου, μὰ οἱ κύριοι ἐκείνοι
γελιόντουσαν, ἂν ἐνόμιζαν
ὅτι θὰ τᾶβγαζαν πέρα μαζί
μου Ἄπ' ὅλες τίς μεριές
μὲ χτυποῦσαν, μὰ ἐγὼ οὔτε
ἕνα βῆμα δὲν ὑποχώρησα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Μὸ
ἐτοιμάσθηκε νὰ δείξῃ στὸν
Ντενῆ μὲ ποῖον τρόπο ἀν-
τιστάθηκε στὶς ἐπιθέσεις τῶν
ἐχθρῶν του.

Μὲ τὰ μᾶτια πεταγμένα
ἐξω ἀπὸ τίς κόγχες, μὲ τίς
δὺὸ τρίχες τοῦ μουστακιοῦ
του σηκωμένες, μὲ τὸ κε-
φάλι σκυφτὸ σὰν ταῦρος
πού ἐτοιμάζεται νὰ κουτου-
λήσῃ, χύμηξε ἐπάνω σὲ
φανταστικὸς ἐχθρὸς, ρί-
χνοντας τὸν ἕνα κάτω, τρυ-
πώντας τὸν ἄλλον πέρα-
πέρα, μὲ τὴν μύτη τῆς ὀμ-
πρέλλας του, δίνοντας στὸν
τρίτον μιὰ τρικλοποδιὰ καὶ
χτυπώντας κατακέφαλα τὸν
τέταρτον.

Τραγουδοῦσε τὸ πολεμικὸ
τοῦ θαύριο καὶ πότε πότε
τὸ ἔκοβε γιὰ νὰ μιμηθῇ τίς
φωνές, τὰ βογγητὰ καὶ τὰ
παρακάλια τῶν πληγωμένων
ἢ σουβλισμένων ἐχθρῶν του.
Δὲν ἔπαψε παρὰ ἀφοῦ πρῶ-
τα ξεπάστρεψε καμμιὰ δω-

(*) Ἐτοι ὀνομάζεται μιὰ πο-
λεμικὴ φυλὴ τῆς Ἰνδοκίνας.

«Προτοῦ προφθάσῃ νὰ καταλάβῃ ὁ Μὸ βρέθηκε μετέωρος».
(Σελ. 79, στ. γ'.)

δεκαριά τουλάχιστον.

— Μπράβο! φώναξε ενθουσιασμένος ο Ντεντ. Αυτοί τουλάχιστον δεν θα το λησύνουν πιά να σ' ενοχλήσουν.

— Όχι βέβαια, έκανε ο Μό, λαχναρισμένος κάπως απ' όλες αυτές τις φωνές, τα πηδήματα και τις χειρονομίες. Είναι όμως κι' άλλοι πολλοί ακόμα, που μ' εκείνους δεν μπορώ εγώ να τα βγάλω μοναχός μου πέρα και ή σκέψη της άτιμης, ένέδρας που θέλησαν να μου σκαρώσουν, θα έπρε-

κόμη περισσότερο απ' ετι ίσαμε τώρα. Αν τύχη τίποτε εν τω μεταξύ, θα συνεννοηθούμε, οι δύο μας.

— Σοφή ιδέα! συμφώνησε ο Ντεντ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
Κίνδυνος!

Δίχως άλλο ο Μό ήταν πολύ άστετο υποκείμενο. Καυχησιάρης σε άφάνταστο σημείο μα και δειλός όσο δεν παίρνει παραπάνω, δύσκολα μπορούσε να πείση τον καθέναν πώς θα έλεγε είχαν και κάποια αλήθεια μέσα τους. Μα τόσο άραγε γελοίον, σχετικώς με τον Μπά; Μονάχα από ζήλεια είχε κατηγορήσει τον καινούργιον μπόυ, και άξιζε αυτός να του χουν τέτοια απόλυτη έμπιστοσύνη τα άφροντικά του;

Αντί να γελάσουν με όσα είχαν δει στον Ντούγκ, οι μικροί Ντελαλάντ θα έπρεπε ίσως ν' άνησυχήσουν.

Ποιός ήταν ο παράξενος εκείνος γέρος, που έβγαλε τον Τσού εκείνον να πετάξει έξω τον αθάδην ύπηρέτη και ποιός ήταν ο γιγαντώσωμος και χερροδύναμος αυτός Τσού; Πώς να έξηγήση κανείς την παρουσία τους στο μαγαζί του Ντούγκ;

«Κάποιος αδιάκριτος είχε κολλήσει τ' αυτί του στην πόρτα».
(Σελ. 86, στ. γ').

πε να μας κάνη, να διπλασιάσουμε τις προφυλάξεις μας.

— Κρίμα που λείπει ο πατέρας μου, είπε ο Ντεντ. Αν ήταν εδώ, δίχως άλλο θα του μιλούσα γι' αυτή την ανανδρή επίθεση που έκαναν έναντίον σου.

Ο κύριος Ντελαλάντ είχε φύγει την προηγούμενη για το Χάνοι, για υπηρεσιακές υποθέσεις. Κι' επειδή επρόκειτο να γυρίση πίσω ύστερα από δυο-τρεις ήμέρες, θεώρησε περιττό να πάρη μαζί του τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Άς περιμένουμε ώσπου να γυρίση, είπε ο Μό. Εγώ σ' αυτό το διάστημα θα επιτηρώ τον Μπά ά-

γκ, τη στιγμή που δεν είχαν πάει για να καπνίσουν;

Όλα αυτά ήταν αρκετά περίεργα. Την άλλη μέρα όμως φάνηκε ακόμη πιο περίεργη ή στάση του Μπά.

Τό απόγευμα ή κυρία Γκελέν, ή γυναίκα του λοχαγού που διοικούσε τη φρουρά του Γιέν Μπά, ήρθε να κάνη βίξιτα στην κυρία Ντελαλάντ. Η μητέρα του Ντεντ τη δέχτηκε στο σαλόνι του διοικητηρίου.

— Άγαπήτή μου, είπε ή κυρία Γκελέν, θα μάς κάνετε μεγάλη ευχαρίστηση αν θελήσετε να έρθετε απόψε το βράδυ στο σπίτι για να φάμε μαζί. Θα περάσετε κάπως την

ώρα σας, μα και δεν είναι εδώ ο κύριος Ντελαλάντ.

— Σας ευχαριστώ πολύ, είσθε πολύ καλή, απάντησε ή κυρία Ντελαλάντ.

— Θα φέρετε βέβαια και τα παιδιά μαζί σας;

— Ά, όσο γι' αυτό όχι, είναι αδύνατον. Μη με παρεξηγήσετε αν τα αφήσω στο σπίτι. Χθές το βράδυ έπεσαν πολύ άργα να κοιμηθούν, γιατί ήθελαν να παρακολουθήσουν τις γιορτές του Τέτ. Είχαμε μετά το φαγητό άνεση επάνω στην ταράτσα και δεν κατεβήκαμε παρά αφού πέρασε ή λαμπαδηφορία.

— Αν είναι έτσι, δεν επιμένω, είπε ή κυρία Γκελέν.

Οι δύο κυρίες ύστερα συνωμίλησαν για διάφορα πράγματα. Από την πρώτη όμως στιγμή που είχε μπή ή κυρία Γκελέν στο σαλόνι, κάποιος αδιάκριτος είχε κολλήσει το αυτί του στην κλειδαρότρυπα και τις άκουγε. Και ποιός ήταν αυτός ο αδιάκριτος; Ο φίλος μας ο Μπά.

Η επίσκεψη της κυρίας Γκελέν του κίνησε ευθύς έξ άρχής την περιέργεια. Αυτός την πέρασε στο σαλόνι και μόλις έκλεισε την πόρτα πίσω της έστάθηκε να κρυφακούση, χωρίς ποτέ να φαντάζεται πώς ένα ζευγάρι μάτια ήταν άγρυπνα καρφωμένο επάνω του.

Πραγματικά ο Μό είχε φανεί πιστός στην υπόσχεσή του και κάθε στιγμή που ήταν ελεύθερος απ' τη δουλειά του, τη χρησιμοποιούσε για να παρακολουθή προσεκτικά τους τρόπους και τα καμώματα του καινούργιου μπόυ. Κρυμμένος πίσω από μια πορτίερα στο βάθος του διαδρόμου, παρακολουθούσε μ' όλη του την άνεση τον Μπά, ο οποίος ήσυχος δεν μπορούσε να τον δει. Μα κάποιος πέρασε από τον διάδρομο και μόλις πρόφθασε ο Μπά να σκύψη για να φανή πώς τάχα κάτι σήκωνε από κάτω. Βλέποντας όμως πώς κινδύνευσε να τον πιάσουν απ' αυτόφωρη την ώρα που κρυφάκουσε, προτίμησε ευθύς να φύγη και τότε βρήκε ευκαιρία και ο Μό να βγί απ' την κρυψώνα του. Ήταν πολύ συλλογισμένος. Ένα άόριστο προαίσθημα τον έκανε να φοβάται πώς κάτι σοβαρό έμελλε να συμβή. Όλο το υπόλοιπο απόγευμα έμεινε σκεπτικός κι' άνησυχος, χωρίς να πάψη να παρακολουθή με προσοχή τις κινήσεις του καινούργιου ύπηρέτη.

Κι' ο Μπά όμως ο ίδιος δεν φαινόταν και πολύ στα καλά του. Δεν είχε μείνει παρά λίγα δευτερόλεπτα στην πόρτα κι' έτσι δεν είχε προ-

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.—Τα ώραϊα σεργίτσια

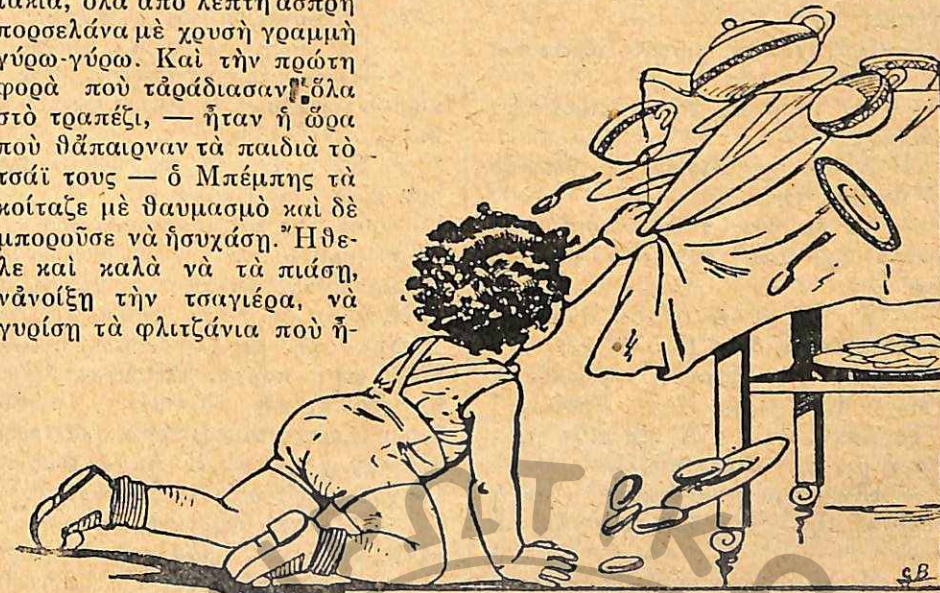
Ο Μπέμπης λυπήθηκε πολύ όταν είδε το ρολόϊ της τραπεζαρίας... ψόφιο. Γιατί τούπαινε για κάτι ζωντανό, που έπεσε και σκοτώθηκε, όπως έπεσε μια μέρα το γατάκι απ' την ταράτσα κι' έμεινε στον τόπο. Το γατάκι όμως το έθαψαν, ενώ το ψόφιο ρολόϊ το έδωσαν στο ρολογά που το έκαμε να ξαναζωντανέψη. Με μεγάλη του χαρά ο Μπέμπης το ξαναείδε στη θέση του να κίνη τικ-τάκ, να κουνά το βαρίδι του και τους δείχτες, να χτυπά τις ώρες, να ζή...

— Νά το πάλι ζωντανό! είπε.

— Έτοιμάσου να το ξαναπιάσης, είπε ή μαμμά.

— Ά, ποτέ! υποσχέθηκε ο Μπέμπης. Ούτε θα το ξαναγγίξω!... Κι' αλήθεια, το ρολόϊ δεν το ξαναπείραξε. Έξακολούθησε όμως να πειράξη άλλα πράγματα, σαν αδιόρθωτο «σκαλιστήρι» που ήταν...

Μια μέρα, ή θεία Ευλαλία χάρισε στα παιδιά ένα ώραϊο σεργίτσιο για το τσάι τους. Είχε τσαγιέρα, γαλατιέρα, ζαχαριέρα, φλυτζάνια, πιατάκια, όλα από λεπτή άσπρη πορσελάνα με χρυσή γραμμική γύρω-γύρω. Και την πρώτη φορά που ταράδιασαν! Όλα στο τραπέζι, — ήταν ή ώρα που θάπαιρναν τα παιδιά το τσάι τους — ο Μπέμπης τα κοίταζε με θαυμασμό και δέ μπορούσε να ήσυχάση. Ήθελε και καλά να τα πιάση, νάνοιξη την τσαγιέρα, να γυρίση τα φλυτζάνια που ή-

ταν ανάποδα. να τα ιδή όλα από κοντά, να τα παίξη...

Ήταν μόνος στην κάμαρα, γιατί ή Μπέμπα έκανε ακόμα μάθημα. Ο Μπέμπης, αφού τριγύρισε πολλήν ώρα το τραπέζι, δεν μπόρεσε πιά να βαστάξη. Ζύγωσε, άκούμπησε κι' άπλωσε το χέρι του να πιάση την τσαγιέρα. Δεν την έφτανε όμως και, καθώς άπλωνόταν και τεντωνόταν, κουνήθηκε το τραπέζι κι' ο μικρός έχασε την ισορροπία. Πέφτοντας, άρπάχτηκε από το τραπεζομάντηλο σύρθηκε από το βάρος του, κι' όλο το σεργίτσιο, μαζί με το Μπέμπη, έπεσε χάμω κι' έγινε κομμάτια. Πάει κι' ή τσαγιέρα, κι' ή ζαχαριέρα! Πάνε και τα φλυτζάνια! Μόνο μερικά πιατάκια έμειναν...

Με τον κρότο, έτρεξαν στην κάμαρα ή Μπέμπα κι' ή καμαριέρα (ή μαμμά έλειπε) και με μεγάλη τους λύπη είδαν την καταστροφή.

— Πάλι έκαμες το θάμμα σου, είπε ή Μπέμπα του άδερφού της μπράβο σου!

— Δεν είναι τίποτα, είπε ο Μπέμπης. Έγώ δέ χτύπησα, ούτε βράχια...

— Άμή το σεργίτσιο που έσπασε;

— Θα το στείλουμε στο μάστορα να μάς το διορθώση σαν το ρολόϊ.

— Έχεις μεγάλο λάθος! Τα σπασμένα σεργίτσια δεν ξανακολλούν.

Όλ' αυτά τώρα είναι για πέταμα! Τι κρίμα!

Ο Μπέμπης σήκωσε τους ώμους του.

— Και τί φταίω εγώ; είπε. Άς ξανακολλούσαν!

Άναισθησία που την είχε το Σκαλιστήρι!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΑΡΙΑ
Όταν πέθανε ή Μαρία στα δεκαεφτά της χρόνια στη βροχή και στον άγέρα σαν άνθος έγειρε αιώνια. Ω, κανείς ν' άκολουθήση το μικρό το φέρετρό της. Μόνο ένας παππας που ψέλνει ψαλμωδίες στο χαμό της. Κι' από πίσω ένα παιδάκι που συντρόφευε σιγά ποῦ και ποῦ με τη φωνή του τ' άγια λόγια του παπᾶ. Η Μαρία ήταν φτωχούλα και στον κόσμο αυτόν που ζούμε. Και στο θάνατον ακόμα το φτωχό περιφρονούμε. Ένα φόρεμμα τριμμένο κι' ένα ξύλινο σταυρό. Ο,τι βρήκαν να στολίσουν το νεκρό της θησαυρό. Κι' όταν ήρθε ο νεκροθάφτης τ' όριο σώμα να σηκώση. Κι' απ' την πόλη που έγεννήθη στους νεκρούς να τ' άποδώση. Μόλις κτύπησε ή καμπάνα κι' είπε γύρω εκεί στη χώρα. Πώς ή πιο γλυκειά της κόρη δεν υπάρχει πλέον τώρα... Έτσι πέθανε ή Μαρία... μέσ' στη χλόη που πρασινίζει. Στις πεδιάδες που ευωδιάζουν και στο στάχυ που χρυσίζει. Πέρασε ή κηδεία και πάει μέσ' στα φώτα της αύγης. Κι' ο Άπόλλης που άγκυλιάζει πέρα-πέρα όλη τη γής. Ρίχνει απάνω από την κάσσα λευκά λούλουδα άγκαλιές. Κι' αυτή δάκρυα τα ραντίζει με δροσιά και μυρωδιές. Και στο δρόμο της λουλούδια και κοντσέρτα κι' όμορφιές. Τα πουλιά που κελαϊδούνε γύρω-γύρω στίς φωλιές. Ω, έσ' Άνοιξη που φτάνεις μέσα σ' ένα φως χαράς. Για την Άνοιξη που φεύγει πόσα μεγαλεία σκορπάς!...

(Άπ' το Γαλλικό) ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

12.— ΣΤΟ ΧΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ (*)

— «Ο νουνός σου!.. Φίλησέ του γρήγορα το χέρι!.. Χαιρέτησε και τὰ κουμπάρπουλα. Μην είσαι ἀ-γρίμι!..»

Κι' ὅμως καθόλου ἀγρίμι δὲν ἦταν ἡ καϊμένη ἡ Λενιώ. Ἐκάμε πρόθυ-μη καὶ γελαστή, ὅ,τι τῆς εἶπε ἡ μη-τέρα της καὶ μάλιστα, ἅμα ἤρθε κι' ἡ σειρά τῆς Νίτσας νὰ τὴ χαιρετή-ση, μὲ ἀρκετὸ θάρρος ρώτησε:

— Καὶ τοῦ λόγου τῆς ποιά εἶναι;

— Φίλη μας, τῆς εἶπε ἡ Σοφία. τώρα θὰ γίνῃ καὶ δική σου· σ' ἀ-ρέσει;

— Καλὴ εἶναι, εἶπε μὲ ἀφέλεια ἡ χωριατοπούλα.

Γέλασαν ὅλοι, καὶ περισσότερο ἡ Νίτσα.

— Πᾶς σχολειό; ρώτησε τὴ Λενιώ.

— Πᾶω.

— Τὰ παίρνεις τὰ γράμματα, τὰ παίρνεις;

Ἡ Λενιώ κοκκίνησε καὶ κοίταξε τὴ μητέρα της.

— Τὰ παίρνει, εἶπε ἡ κυρὰ κου-μπάρα· ὅχι ὅμως σὰν τὸν Ἀντρέκο μου.

— «Ε, μὰ ὁ Ἀντρέκος εἶναι πιὸ μεγάλος, εἶπε ὁ κ. Παυλίδης.

— Καὶ πιὸ ἐξυπνος! φώναξε ἡ Λενιώ. Ἐγὼ εἶμαι λίγο... βοδάκι!

Γέλασαν πάλι. Ἄ, μὰ εἶχε γού-στο ἡ μικρὴ χωριατοπούλα.

— Εἶναι ὅμως νοικοκυρά, εἶπε ἡ μητέρα της. Τὸ δεξί μου χέρι σὲ ὅλα.

— Μ' αὐτὸ φαίνεται, εἶπε ὁ κ. Παυλίδης κοιτάζοντας τὴ βαφτιστι-κιά του.

Ἡ Σοφία ἔβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι της καὶ τῆς χάρισε ἕνα γιορτανάκι ἀπὸ ὁμορφες κόκκινες χάντρες ποὺ τὸ εἶχε πάρει ξεπίτῃδες μαζί της. Μὰ κι ἡ Νίτσα, γιὰ τὴν καλὴ γνω-ριμία, ἔβγαλε ἀπὸ πάνω της καὶ τῆς χάρισε μιὰ καρφισούλα-παραμάν, ποὺ εἶχε στὴ μέση μιὰ γαλάζια πε-τρίτσα. Κι ἡ Λενιώ εὐχαριστήθηκε πολὺ.

Τὸ χωριατόπιστο εἶχε μπροστὰ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ ἦταν ἡ σάλα, ἡ τραπεζαρία καὶ τὸ μαγε-ρεῖο—ὅλα μαζί. Στὸ βάθος ἦταν τὸ τζάκι καὶ, γύρω σ' αὐτὸ, πεζούλια, γιὰ νὰ κάθονται κοντὰ στὴ φωτιά ὅταν ἔκανε πολὺ κρύο.

Πίσω ἦταν μιὰ κάμαρα πιὸ μικρή· καὶ στὸ πλὴν μιὰ ἄλλη. Σ' αὐτὲς κοι-

(*) Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου δημο-σιεύθηκε στὸ προηγούμενο.

μόταν ἡ οἰκογένεια, δηλαδή ὁ Πα-ναγής, ἡ γριά μητέρα του, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά.

Τὸ τζάκι ἦταν ἀναμμένο. Ἐκαίγε ξερὰ κούτσουρα ποὺ ἔβγαζαν ζωηρὴ φλόγα καὶ εὐχάριστη μυρωδιά. Ὁ κα-πνὸς ἔφευγε ὅλος ἀπὸ τὴν καμινάδα μὲ τὸ πλατὺ καὶ μακρὸ παραπέτο. Αὐτὸ εἶχε ράφι καὶ στίς τρεῖς του πλευρές, ὅπου ἀκουμπούσαν πιατικά, μπρίκια, λύχνους κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα τοῦ μαγεριοῦ.

Κάθισαν νὰ ξεκουραστούν. Κι ἐ-πειδὴ κατάλαβε πὼς θὰ πεινοῦσαν κιόλα ἀπ' τὸ δρόμο, ἡ κυρὰ-κουμπάρα τοὺς ἔβγαλε μαῦρο ψωμί, κικυδία, μύγδαλα καὶ σταφίδες ἄσπρες καὶ μαῦρες.

Γρήγορα ὅμως τὰ παιδιά ξεσηκώ-θηκαν. Ποῦ νὰ καθήσουν κλεισμένα αὐτὰ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα!

— Νὰ ἰδοῦμε τὸ χτήμα, εἶπαν.

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε, εἶπε ἡ κυρὰ-κουμπάρα. Ἡ Λενιώ θὰ σᾶς τὸ δείξῃ.

— Μὰ κι ἐγὼ θὰ πάω μὲ τὰ παι-διά, εἶπε ὁ κ. Παυλίδης.

— Νὰ πᾶς καὶ τοῦ λόγου σου, εἶ-πε ἡ κυρὰ-κουμπάρα. Ἐγὼ τώρα θὰ ἐτοιμάσω γιὰ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι.

Βγήκαν κι ἄρχισαν τὴν περιοδεία. Πρῶτα στὴ μεγάλη αὐλὴ, ποὺ κι αὐτὴ εἶχε πολλὰ τέξιοθέατα—τὸ μαγγανοπήγαδο, τὸ κοτέτσι. τὸ στά-βλο—ἔπειτα στὰ χωράφια καὶ τέλος στὸ λαχανόκηπο. Ἡ Λενιώ τοὺς τὰ ἔδειχνε καὶ τοὺς τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα:

— Οἱ κόττες μας... ἔχουμε δεκα πέντε κεφάλια... μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν γεννοῦν πολλὰ αυγά... Τὴν ἀ-γελάδα τὴν λένε Κανέλλω... τί ἡμε-ρη ποὺ εἶναι!.. Ἰδέστε πὼς στέκε-ται καὶ τὴ χαϊδεύω... Ἐδῶ εἶναι σπαρμένο ὅλο στάρι... ἐκεῖ κριθά-ρι... ἐκεῖ ἀραποσίτι... Σπείραμε καὶ τώρα περιμένουμε νὰ φυτρώσῃ...

— Νὰ ἔρθῃ ἡ Περσεφόνη; τὴ ρώ-τησε ὁ Γεώργιος γιὰ νὰ γελάσουν.

— Ποιά Περσεφόνη; ἔκαμε ἡ μι-κρὴ μὲ ἀπορία. Δὲν τὴ γνωρίζω.

— Κι' ὅμως θὰ ἔρθῃ!..

Στὸ λαχανόκηπο πολλὰ ἦταν κιό-λα φυτωμένα, ἢ βαστούσαν ἀπ' τὸ καλοκαίρι. Κι' ἡ Λενιώ πάλι τοὺς ἔδειχνε ποὺ ἦταν τὸ κάθε τί—οἱ ἀγ-γινάρες, οἱ ντομάτες, οἱ πατάτες, τὰ μαρούλια, τὰ καρπούζια, τὰ ἱπεό-νια...

— Ὁλόγυρα, στίς ἄκρες, ἦταν φυτεμένα καὶ δέντρα ποὺ ἔκαναν φρούτα. Κι ἡ Λενιώ ἔλεγε τί ἦταν τὸ καθένα, γιὰτὶ πολλὰ τὰ παιδιά δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ γνωρίσουν χει-μωνιάτικα:

— Αὐτὸ ξέρετε τί εἶναι; Κορο-μηλιά... Αὐτό; Ἀχλαδιά. Αὐτό;

Βερικοκιά... Αὐτό; Μηλιά...

— Ἐσεῖς δὲ θαγόραζετε ποτὲ λα-χανικό καὶ φρούτο; εἶπε ὁ Γεώργιος.

— Πουλάμε κιόλα ἀπ' αὐτὰ, ἀπο-κρίθηκε ἡ Λενιώ.

— Κι' ἀπὸ τὰ γεννήματα; ρώτησε ὁ κ. Παυλίδης.

— Ἄ, ὅχι... Δὲν ἔχουμε πολλὰ χωράφια. Κάνουν ἴσα ἴσα ὅ,τι χρειά-ζεται γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὰ ζωντανά μας. Καρμιά φορὰ μάλιστα μᾶς τε-λειώνει τὸ στάρι καὶ ἀγοράζουμε.

— Λάδι ὅμως κάνετε πολὺ...

— Ναί. Μὰ οἱ ἐλιές μας εἶναι στὸν Πεῦχο, στὸ ἄλλο μας χτήμα.

— Ἐκεῖ ποὺ πῆγε ὁ πατέρας σου μὲ τὸν ἀδερφό σου;

— Ναί. Εἶναι μιὰ ὥρα ἀπὸ δῶ.

— Κι' ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅλα ποὺ κά-νει τὸ χτήμα σας, ἐσένα, Λενιώ, τί σ' ἀρέσει καλύτερα;

Ἡ μικρὴ δὲν περίμενε τέτοια ἐρώ-τηση καὶ στάθηκε συλλογισμένη.

— Δὲν ξέρω... ὅλα μ' ἀρέσουν...

— Δὲ μπορεῖ... κάτι θὰ σ' ἀρέσει περισσότερο...

Φάνηκε στενοχωρημένη. Καὶ σὰ νὰ θελε νὰ πῇ κάτι, γιὰ νὰ τὴν ἀφή-σουν ἡσυχῇ, φώναξε:

— Τὰ πεπόνια!

— Δὲν ἔχει ἄδικο, εἶπε ὁ κ. Παυ-λίδης. Ὁ Ἀη-Σώστης βγάζει ὠραῖα πεπόνια. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς τὸ πεπόνι, ὅταν εἶναι πετυχημένο, εἶναι τὸ ὠραιότερο φρούτο.

— Ἀχ, μὴ μιλάτε γιὰ φρούτα τώρα ποὺ δὲν ὑπάρχουν καὶ τὰ λιγουρεύου-μαι ἄδικο! φώναξε ἡ Σοφία.

— Πῶς; ὑπάρχουν καὶ τώρα! ἔ-καμε ἡ Λενιώ.

— Τί; ξερά; σταφίδες καὶ καρύ-δια;

— Ὅχι, καὶ φρέσκα! Ἐμεῖς τὰ-χουμε κρεμασμένα στὴν ἀποθήκη καὶ βαστάνε. Σταφύλια, κιδωνία, ἀ-χλάδια καὶ πεπόνια. Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι θὰ φάτε.

Αὐτὸ ὥρες βάζατε αὐτὴ ἡ περιο-δεία. Τὰ παιδιά ἔτρεξαν, ἔπαιξαν, γέλασαν καὶ... λιγάκι λασπώθηκαν, γιὰτὶ σὲ πολλὰ μέρη, τὰ δρομάκια ἔχαν λάσπες ἀπ' τὴς βροχές. Ὁ κ. Παυλίδης καθόταν πότε δῶ καὶ πότε κεῖ γιὰ νὰ ξεκουράζεται. Αὐτὸς δὲ καϊμένος δὲν ἦταν παιδί, νὰ τρέχῃ ὥρες ἀκούρατος...

— Ὁ Γεώργιος τὰ κοιτάζε ὅλα μὲ προσοχή. Ἡ Σοφία ὁμολόγησε πὼς εἶδε πολλὰ πράγματα ποὺ οὔτε τὰ ἔξερε οὔτε τὰ φαντα-ζόταν. Κι ἡ Νίτσα, ποὺ εἶχε μανία μὲ τὰ φυτά, ἀνακάλυψε μερικά χει-μωνιάτικα ἀγριοπούλια ποὺ δὲν εἶχε στὸ περιθώρι της, καὶ τὰ ξερί-ζωσε γιὰ νὰ τὰ πάρῃ καὶ νὰ τὰ ξα-ναφυτέψῃ ἐκεῖ.

— Ὅταν γύρισαν πιά στὸ σπίτι, καὶ πρὶν μποῦν ἀκόμα μέσα, τοὺς χτύ-πησε μιὰ πολὺ δρεχτικὴ ἰμυρωδιά ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μαγεριό. Ἡ κυρ-κουμπάρα εἶχε σφάξει κοτόπουλα καὶ τὰ ἔψηνε στὴν κατσαρόλα μὲ νιὸ λάδι.

— Ἐλάτε λοιπόν, τοὺς εἶπε, δὲν πεινάσατε ἀκόμα; τὸ φαί κοντεῖ νὰ γίνῃ. Λενιώ, στῶσε, παιδί μου, τὸ τραπέζι.

Ἡ Λενιώ ἀνασκουμπώθηκε καὶ σὲ λίγῃ ὥρᾳ τὸ τραπέζι ἦταν στρω-μένο. Ἐκάθισαν κι ἔφαγαν μὲ μιὰ ὀρεξὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχαν νιώσει ποτέ τους. Τὰ κοτόπουλα ἦταν θαυμάσια, τὸ τυρὶ ἔξοχο, τὸ μαῦρο ψωμί ὑπέ-ροχο! Γιατί, καθὼς ἴσως, ἡ πείνα εἶναι τὸ καλύτερο ἄρτυμα· αὐτὴ κά-νει ὅλα τὰ φαγιά νόστιμα.

Στὸ τέλος ἔκοψαν κι ἕνα πεπόνι, ἀπὸ τὰ κρεμασμένα, ποὺ βγήκε πε-ρίφημο. Ἀπέξω κίτρινο σὰ χρυσάφι, μὲ πολὺ ψιλὴ φλούδα, κ' ἀπὸ μέσα πράσινο, μαλακό, ζουμερό, γλυκὸ καὶ μυρωδάτο.

— Νά, αὐτὸ ποὺ σᾶς ἔλεγα! εἶπε ὁ κ. Παυλίδης. Συγκρίνεται ἄλλο φρούτο μ' αὐτὸ τὸ πεπόνι;

— Μὰ οὔτε γλύκισμα, οὔτε παγω-τό, εἶπε ὁ Γεώργιος. Ἡ φύση εἶναι ὁ τελειότερος ζαχαροπλάστης.

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ἡ κυρὰ-κουμπά-ρα τοὺς πέρασε σὲ μιὰ κρεβατοκά-μαρα.

— Ἐδῶ ἡσυχάστε ὅσο θέλετε, τοὺς εἶπε. Κοιμηθῆτε κιόλα, ἂν νυστάξατε.

Μὰ κανέννας δὲ νύσταξε. Οὔτε ὁ κ. Παυλίδης. Κι' ἀφοῦ κάθισαν λίγο στὴν κάμαρα, βγήκαν στὴν αὐλὴ, νὰ καθήσουν στὸν ἥλιο. Ἐξῶ ἔκανε περισσότερὴ ζέση, παρὰ μέσῃ σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ δὲν εἶχε καὶ τζάκι.

Τὰ παιδιά ἄρχισαν πάλι νὰ τρέ-χουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Μὰ ὁ κ. Παυλίδης τ' ἀνάγκασε νὰ καθήσουν στὰ σκα-μινὰ ποὺ εἶχε βγάλει ἡ Λενιώ.

— Ἐχουμε δρόμο, τοὺς εἶπε, τὸ ξέρετε; Ὑστερα θὰ μοῦ γυρεύετε... νὰ σᾶς πάρω ἀγκαλιά! Πέστε καμ-μιὰ ἱστορία νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, παίξε-τε κανένα παιχνίδι, κολοκυθιά, μπερ-λίνα, ὅ,τι ξέρετε.

Εἶπαν ἱστορίες. Ἐπαῖξαν καὶ ὅσα παιχνίδια ἤξεραν. Μαζί τους κι' ἡ Λενιώ ποὺ τὴν ἔκαναν τόσο γούστο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀφέλειά της (στὰ παιχνίδια μάλιστα ἦταν πολὺ νόστιμη ἡ μικρὴ χωριατοπού-λα). Μαζί τους κι ὁ Ἀράπης ποὺ εἶχε γίνει πιὰ στενός τους φίλος.

Τὸ ἀπογεματάκι, ἀποχαϊρέτησαν κι' εὐχαρίστησαν τὴν κυρὰ-κουμπά-ρα καί, ξεκούραστοι πιά, ξελίγησαν

νὰ γυρίσουν στὴν πόλη. Ἡ Λενιώ κι ὁ Ἀράπης τοὺς ἔξβαλαν ὡς τὸ πο-τάμι. Στὸ γεφύρι ἔγιναν οἱ τελευταῖοι ἀποχαϊρέτισμοι. Ἀπὸ κεῖ, ἡ μικρὴ χωριατοπούλα μὲ τὸ σκύλο τῆς γύ-ρισε τρεχάλα στὸ χτήμα. Κι ὁ κ. Παυλίδης μὲ τὰ παιδιά ἔξακολούθη-σαν τὸ δρόμο τους μὲ γοργὸ βήμα, χωρὶς πιά νὰ σταματοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ ὅπως στὸν ἐρχομό.

Μὲ τὸ γέρας τοῦ ἡλίου, ἄρχισε νὰ κἀνῃ ψυχρούλα. Εἶχαν κουμπώσει τὰ ἐπανωφόρια τους ὡς τὸ λαιμό. Ἡ λιακάδα τώρα ἦταν κόκκινη. Καὶ τὸ ἀεράκι, ποὺ εἶχε δυναμώσει λίγο, τοὺς χτυποῦσε ἀπὸ πίσω.

Μὰ δὲν κρύωναν καθόλου. Ἦταν ζωντροί, ἐθθυμοί, κι ἔλεγαν ἀκόμα ἔ-στεῖα ἢ συζητοῦσαν σοβαρά.

Ἐφτασαν στὴν πόλιν τὴν ὥρα ποὺ βασιλεῦε ὁ ἥλιος.

Στὸ μεγάλο δρόμο ἦταν ὁ Κινη-ματογράφος. Ἡ ἀπογεματικὴ παρά-σταση μόλις εἶχε τελειώσει κι ἕνα σωρὸ ἀνθρωποὶ ἔδωκαν ἀπὸ μέσα καὶ φαίνονταν εὐχαριστήμενοι.

— Ἐμεῖς ὅμως εἶδαμε περισσότε-ρα κι ὠραιότερα πράγματα παρ' ἂν πηγαίναμε στὸν Κινηματογράφο, εἶπε ὁ κ. Παυλίδης. Ἀλήθεια, παιδιά;

Καὶ τὰ παιδιά συμφώνησαν.

Πῆγαν πρῶτα νὰ φήσουν τὴ Νίτσα στὸ σπίτι της. Τὴν τελευταία στιγ-μή, ἡ μικρὴ τοὺς φίλη τοὺς φάνηκε πολὺ βιαστικὴ. Ἐτρεχε γιὰ νὰ φτά-σῃ στὴν πόρτα.

— Γιατί ἔαφνικά τόσο βία; τὴ ρώτησε ἡ Σοφία.

— Μὰ... γιὰ τὰ λουλούδια μου, ἀποκρίθηκε, γελώντας ἡ Νίτσα. Θέλω νὰ τὰ φυτέψω ὅσο εἶναι ἡμέρα...

Κι' ἀλήθεια. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμε στὸ σπίτι της ἡ Νίτσα, ἦταν νὰ βγῇ στὸ περιθώρι καὶ νὰ φυτέψῃ τὴς ρίζες ποὺ εἶχε φέρε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μὲ τὸ χῶμα τους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀς γυρίσουμε λίγα χρόνια πίσω: Εἶναι ἡ 6 τοῦ Γενάρη τοῦ 1919.

Ἡ τραπεζαρία εἶναι κατάφωτη· τὸλόλευκο τραπεζαμάντηλο τὸ στολί-ζουν ὀλόγυρα πρινάρια μὲ τριαντα-φυλλένιους σπόρους, ἐνῶ ἡ σαμπάνια ἀφρίζει στὰ χρυστάλλινα ποτήρια, ποὺ τὰ τσουγκρίζουν μὲ γέλια...

Ἄ, μὰ εἶναι μεγάλη μέρα σήμερα! Ἐτοῖ δὲν πρέπει νὰ γιορτάζουν, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος μπαμπάς, ποὺ ἔλειπε τόσα χρόνια, γύρισε ἀπόψε ἀκριβῶς, ποὺ εἶναι καὶ τῶν Φώτων, καὶ ξανα-παίρνει τὴ θέση του, ἀνάμεσα στὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του, στὸ τρα-πέζι, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ ποτὲ πιά;

Καὶ νὰ ποὺ ἔφτασε κι' ἡ στιγμὴ, ποὺ περίμεναν μὲ τόση ἀγωνία. Ὁ Γκύ, ποὺ εἶναι ἐννιά χρονῶν ἀγόρι, ἡ Ὁδέττη κι' ἡ Μόνικα, ἑπτὰ καὶ πέντε χρονῶν κοριτσάκια, σιωποῦν σὰν κάτι νὰ σκέφτονται, καθὼς κου-βαλαίει ἡ Σελεστίνα τὴν πῆττα,—ἕνα γλύκισμα μὲ ζαχαρωτά, ρόδινο, ἀνα-κατεμένο μὲ ἀνανά (*) καὶ στολισμέ-νο μὲ ἀγγελάκια, κάτι τι τόσο θαυ-μάσιο, ποὺ τὰ μάτια τῶν μικρῶν θαμπώνουν.

Μὰ καὶ τοῦ μπαμπὰ τὰ μάτια δακρύνουν λίγο, ἀντικρίζοντας ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγαλλίαση τῶν ἀγα-πημένων του, ποὺ τοὺς ξαναβλέπει ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό.

Ἡ Μόνικα, ποῦναι ἡ μικρότερη, θὰ μοιράσῃ τώρα τίς φέτες, ὅπως τίς ἔχει κόψει ἡ κ. Ἀρντέλ μ' ἕνα ἀση-μένιο μαχαίρι.

Γιὰ παῖδν εἶναι τὸ μεγαλύτερο κομμάτι; τὴ ρωτᾷ ἡ μαμμὰ της.

Κι' ἡ Μόνικα, σοβαρὴ-σοβαρή, ἀπαντᾷ:

— Γιὰ τὸν πρῶτο φτωχὸ ποὺ θὰ περάσῃ!

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸ κουδούνι τῆς πόρτας χτυπᾷ. Ὡ! ἕ-νας φτωχὸς χτυπάει τὸ κουδούνι, σιγά-σιγά, δειλά... Ποῖος νᾶναι τάχα αὐτὸς ὁ ἀκάλεστος, ποὺ τοὺς ἐνοχλεῖ τέτοιαν ὥρᾳ;

— Ὡ, μαμμά, ἂς ἀνοίξουμε, παρα-καλεῖ ἡ Ὁδέττη· εἶμαι σίγουρη πὼς ἔρχεται ὁ φτωχός, ποὺ εἶπε ἡ Μό-νικα!

Τὴν ἴδια ὥρα ἔμπαινε στὸν προ-θάλαμο μιὰ μικρούλα κάπου ἑπτὰ-ὀχτὼ χρονῶν, ἕνα παιδί κακοντυμέ-νο, μ' ἕνα παλτὸ τριμένο, ποὺ χυ-νόταν πάνω του, σὰν ξένο.

(*) Φυτὸ ἐξωτικὸ ποὺ ὁ καρπὸς του ἔχει τὸ ἀρώμα τῆς φράουλας κι' εἶναι κίτρινος, λευκὸς ἢ ἔχει ἕνα χρῶμα πρὸς τὸ κόκκινο. Σ. τ. Μ.

Μαλλιά άτίθασσα, νόστιμο μουτράκι, μελανιασμένο άπ' τ'ό κρύο και μαραζιασμένο. Κάνει ν' άνοιξη τ'ό στόμα. Μά σχεδόν άμέσως, άποσταμένη, με κομένες τις δυνάμεις της, πέφτει κάτω μπουρνούττα.

Η κυρία Άρντέλ έτρεξε: κι' άφου άνασήκωσε τή μικρούλα, — πράμμα εύκολο, γιατί τ'ό κορμάκι της, τοσοδά, ήταν άλαφρύ άλαφρύ, — τήν έφερε και τήν εξάπλωσε σ'ε μιά μεγάλη πολυθρόνα, μπρός στή φωτιά. Έστερα έτριψε τ'ά κοκκαλιασμένα χέρια της κι' έδοκίμασε ν'ά τής βάλει σ'ό στόμα, άνάμεσα άπ' τ'ά σφιγμένα της δόντια, κάτι τονωτικό. Έπ' τέλους ή μικρή ξένη ήνοιξε τ'ά μάτια, τ'ά ώραία σταχτιά μάτια πού τ'ά στριφογύριζε, με κάποιαν άγωνία και τρόμο μ'ά, σ' έλα τ'ά άγνωστα πρόσωπα, πού δλεπε γύρω της.

— «Ω... τ'ό δάσος... τ'ό χιόνι... Μαμμά, μαμμά... έψέλλισε κι' άρχισε ν'ά κλαίει μ' άναφυλλήττα.

Μ'ε πολύ γλυκό τρόπο, με μητρική φροντίδα, ή κυρία Άρντέλ τήν πήρε άπ' τ'ά χέρια της, τήν καθούσχασε, τήν παρηγόρησε... Κι' έτσι κατάφερε τ'ό κοριτσάκι ν'ά τούς διηγηθή τήν ιστορία του, πού τούς έκανε ν'ά τ'ό λυπηθούν:

Τήν έλεγαν Μαίυ. Ό πατέρας της, ε φρούραρχος Λέ Πριέρ, είχε σκοτωθή σ'ό Σαρλερόα, στήν άρχή τ'ό πολέμου. Αυτή, καθόταν μ'ά με τή μαμμά της στή Ρέιμς κι' έπρεπε ν'ά μ'ή χάνουν καιρό, παρά ν'ά φύγουν άμέσως, προτού μπουν οι Γερμανοί...

Έτσι, με μ'άς βρέθηκαν πολύ-πολύ φτωχοί, χωρίς κανένα προστάτη, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλους πού ν'ά μπορούνε ν'ά τούς βοηθήσουν. Έέσσε-ρα δλόκληρα χρόνια, πού κράτησε ο πόλεμος, ή μαμμά της έπρεπε ν'ά εργάζεται σ' ένα έργοστάσιο, γιά ν'ά κερδίσει τ'ό ψωμί της και τ'ό ψωμί τής κορούλας της.

Όστόσο, στήν Αγγλία, ή μητέρα της Μαίυ είχε τούς γονείς της. Μ'ά φαίνεται πώς είχαν δυσχερευθή μ'ά της, έπειδή παντρεύτηκε στή Γαλλία, κι' ύστερ' άπό λίγον καιρό έπαφαν ν'ά τής γράφουν. Μολαταύτα, ή κυρία Λέ Πριέρ τούς έγραψε, όταν τούς πλάκωσε ή δυστυχία, αλλά δέν πήρε καμμιάν απάντηση. Και ν'ά σήμερα τ'ό πρωί, έφεραν άπό τ'ό έργοστάσιο τήν άκατημένη της μαμμά, κοκκαλιασμένη, κάτασπρη: Οι εργάτες είπαν, ότι έδούλευε πολύ κοπιαστικά, κι' έπειδή δέν άνθεξε ως τ'ό τέλος, πέθανε. Κι' είπαν άκόμα πώς ήρθαν, γιά ν'ά πάρουν κιόλα τή μικρή, και ν'ά τή βάλουν σ' ένα ορφανοτροφείο. Αυτ'ό τήν έφύδισε τή Μαίυ. Ζήτησε τ'ό μικρό σάκκο, πού ή μαμμά της δέν τ'ό άποχωριζόταν ποτέ και γι' αυτ'ό έπρεπε ν'ά τ'όν φυλάει κι' αυτ'ή σαν τ'ά μάτια της, και τούς τ'όσχεσε κρυφά.

Όλη τήν ήμέρα γύριζε δ'ω κι' εκεί, σ'ά κουτουρού, και χωρίς ν'ά τ'ό νοιώσει, τή βρήκε ή νύχτα σ'ό δάσος. Περπατούσε, περπατούσε, περπατούσε... όσο πού ή Θεία Πρόνοια τής έδειξε τ'ό φως τ'ό σπιτιού τ'ό κυρίου Άρντέλ, τή στιγμή πού, μ'ή μπο-

ρώντας πιά, λίγο άκόμα και θάπεφε πάνω σ'ά χιόνια, τσακισμένη άπ' τ'ό κρύο, τήν πείνα και τήν κούραση.

Σιγινημένοι, περσότερο άπ' όσο έδειχναν, ο κύριος κι' ή κυρία Άρντέλ έκοίταξαν τ'ό σάκκο πού τούς έδωσε ή ορφανούλα, ν'ά δούνε τί είχε μέσα, και βγήκε πώς δσα τούς είπε ήταν αληθινά: γιατί μέσα στή βαλίτσα ήταν τ'ό πιστοποιητικό τ'ό γάμου τ'ό φρουράρχου Λέ Πριέρ με τή λαίδη Έδελίνα Κάμπελ, ή διεύθυνση τής οικογένειάς της στήν Αγγλία, μ'ά φωτογραφία μ' αυτ'ές τις λέξεις άπό κάτω: «Πύργος Κάμπελ», πού ήταν, καθώς φαίνεται, ο πύργος πού πέρασε τ'ά παιδικά χρόνια της ή δυστυχισμένη εξόριστη, πού ήρθε ν'ά πεθάνη έτσι νέα κι' έτσι φτωχή, τόσο μακριά άπ' τούς δικούς της.

Αλλά τ'ά παιδιά, χωρίς ν'ά πάνε τόσο μακριά, πηγαινόρχονται άπό τήν κουζίνα στήν τραπεζαρία. Και πιθώνουν μπρός στή Μαίυ μ'ά σούπα με παχύ ζουμί, χωρίς ν'ά ξεχάσουν και τή μεγαλύτερη φέτα τής πήττας, πού τής τήν προώρισε ή Μόνικα και πού έχει και τ'ό κουκί (*).

— Η Δεσποινίδα Μαίυ είναι ή Βασίλισσα! φωνάζει ο Γκύ. «Ας πιούμε λοιπόν στήν υγεία τής Βασίλισσάς μας!

Τήν ίδια στιγμή, ο κύριος Άρντέλ κι' ή κυρία του κάτι λένε άναμεταξύ τους χαμηλόφωνα: μ'ά μόλις άκούνε τ'ό Γκύ ν'ά λέει πώς τ'ό κουκί έπεσε στή Μαίυ, μπαίνει στή μέση ή μητέρα του:

— Παιδιά μου, είμαστε πολύ ευτυχισμένοι άπόψε, πού ο Καλός Θεός μ'άς έστειλε τ'ό μπαμπά σας σ'ω κι' άδελφή, ύστερα άπό έναν τέτοιο φοβερό πόλεμο. Γιά ν'ά τ'όν ευχαριστήσουμε, θ'ά προσπαθήσουμε κι' έμεις ν'ά κάνουμε κάτι σ' αυτ'ούς πού τούς άρπαξε ή μπόρα. Η Θεία Πρόνοια, μ'άς στέλνει αυτ'ή τήν ορφανούλα: Έ, δ'ε θ'ά τήν έγκαταλείψουμε. Θ'ά προσπαθήσουμε ν'ά τής ξαναδούμε τήν οικογένειά της και, σ'άναμεταξύ, θ'ά κάνουμε ε,τι μπορούμε γι' αυτ'ή. Έμπρός λοιπόν! Πιείτε στήν υγεία τής Μαίυ, τής καινούργιας σας άδερφούλας...

(Τ'ό τέλος σ'ό ερχόμενο)

(Μετάφραση)

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

(*) Οι Δυτικοί, τήν ήμέρα τ'ών Φώτων, πού τή λένε και μέρα τ'ών Μάγων, όπως έμεις τήν Πρωτοχρονιά, κόβουν τήν π'ήτα, πού, αντί γιά νόμισμα, κρύβει ένα κουκί. Έκείνον, πού θ'ά τ'ό π'έση στή μοιρασιά ή φέτα με τ'ό κουκί, τ'όν βγάζουν, άναλόγως, Βασιλιά τ'ό... Κουκιού ή Βασίλισσα. Σ.τ.Μ.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια άπό τ'ό προηγούμενο —

— Άλλη μέρα πάλι, εξακολούθησε ή κ. Όμόλλου. πού είχε πάει ν'ά επισκεφθή τ'ά έρείπια τής Φερόρας στήν πεδιάδα τ'ό Δέληνη, δλάκερος τ'όχος σωριάστηκε μπροστά του κι' είνι θαύμα πώς δέν τ'όν καταπλάκωσε. Έστερ' άπό δυό μήνες, καθώς περνούσε με φορείο τ'ό δάσος τ'ό Έτμαδολάχι, παρ' όλίγο ν'ά πέσει, αυτ'ός κι' οι άνθρωποί του, σ'ε μ'ά παγίδα άπό κείνες πού στήνουν γιά ελέφαντες—ένα βάραθρο σκαμμένο στή μέση τ'ό δρόμου και σκαπασμένο με κλαδιά και με χόρτα...

— Μ'ά ελ' αυτ'ά δέν μπορεί ν'ά ήταν τυχαία; παρατήρησε ο κ. Κλοακέν. Ό κροκόδειλος μπορεί ν'ά ήρθε μόνος του, και μάλιστα άπό πολύ μακριά: κι' ο τ'όχος μπορεί ν'ά κατέρρευσε μόνος του: κι' ή παγίδα ν'ά είχε στήθη πραγματικώς γιά ελέφαντες...

— Ναι, ελ' αυτ'ά έχουν τ'όν χαρακτήρα τ'ό τυχαίου. Μ'ά ήταν τόσο πολλά, τόσο συχνά, τόσο επίμονα, πού πρέπει ν'ά τ'ά θεωρήσουμε σκόπιμα. Πότε ένα ταβάνι έπεφτε πάνω σ'ό κρεβάτι τ'ό συνταγματάρχη, πότε άναποδογυριζόταν ή βάρκα του: πότε πελώρια δέντρα έπεφταν μπροστά του καθώς περνούσε: πότε βρισκόταν σκορπίος σ'ά σκεπάσματά του: πότε σκυλι λυσσακισμένα τ'όν ριχνόταν: πότε αλογο, ήμερώτατο ως εκείνη τή στιγμή, άφηνάιζε ξαφνικά: πότε σκαλοπάτι ύποχωρούσε μόλις έκανε ν'άνεβη: πότε όπλο έπαιρνε φωτιά σ'ά χέρια του... κι' εγώ δέν ξέρω πόσα άλλα άκόμα! Όλοι συμβούλευαν τ'ό συνταγματάρχη ν'ά ζητήσει τήν άνάκλησή του στήν Αγγλία, κι' ο Αντίβασιλέας επέμενε πολύ. Αλλά ο καυμένος τ'ό θεωρούσε δειλία ν'ά ύποχωρήσει μπροστά σ'όν κίνδυνο κι' έμεινε, ώστόσο οι άγνωστοι δολοφόνοι έπέτυχαν επιτέλους τ'ό σκοπό τους. Και ξέρετε πώς;

— Όχι, κυρία μου. Τ'ά γράμματα πού έλαβα δέν άνέφεραν τίποτα...

— Μ'ά όλες οι έφημερίδες τής Καλκούττας τ'ά έγραψαν κι' ένιμιζα πώς τ'ά ξέρετε. Ήταν πραγματικώς κάτι άπρόοπτο. Ένας σκοπός άγρυπνούσε όλη νύχτα κάτω άπό τ'ό παράθυρο τ'ό συνταγματάρχη, κι' ο πιστός του ύπηρέτης, ο Κάξης, κοιμόταν μπροστά στήν πόρτα του. Μ' έλ' αυτ'ά, στις δεκατέσσερις Ιουλίου, βρέθηκε νεκρός άπό άσφυξία σ'ό κρεβάτι του. Ένας σωλήνας τ'ό γαζιού

άνοιχθηκε σ'ό ταβάνι, ή κάμαρα γέμισε γαζί: και τ'ό φαρμακερό άέριο τ'όν θανάτωσε.

— Περίεργο! φώναξε ο κ. Κλοακέν. Και βεβαιώθηκε πώς ο σωλήνας είχε κοπεί:

— Μ'ε τ'όν επιστημότερο τρόπο.

— Αυτ'ό όμως μαρτυρεί μ'άλλον χέρι Ευρωπαίου. Ίνδος μπορούσε ν'ά βρή τέτοιον τρόπο δολοφονίας:

— Ναι, τ'ό είπαν

πολλοί. Μ'ά οι έφημερίδες, πού σχολίασαν τ'ό πράγμα, είπαν πώς οι σιμερινοί Ίνδοι δέν είναι τόσο άμαθείς όσο τούς νομίζει ο κόσμος... Όπως δ'ήποτε, οι άυτοurgoi τ'ό έγκλήματος δέν άνακαλύφθηκαν κι' αυτ'ό μένει γιά μ'ας μυστήριο.

Σώπασαν λίγο. Ο κ. Κλοακέν βυθίστηκε σ'ε σκέψεις. Έπειτα ή κ. Όμόλλου έξακολούθησε:

— Ό μακαρίτης είχε, αλήθεια, τόσο παράξενες μονομανίες!... Δέν τ'ό λέγω βέβαια γιά ν'ά τ'όν κατηγορήσω, μ'ά αυτ'ός ήταν περισσότερο άρχαιο-λόγος παρά στρατιωτικός. Δέν κοίταζε παρά πώς ν'άντιγράψει και ν'ά διαβάσει καμμιά άρχαία επιγραφή, ή ν'ά επισκεφθή και ν'ά ζωγραφίσει κα-νέν' άρχαιο μνημείο.

— Άχ, κυρία μου! έκαμε ο κ. Κλοακέν, και πού ν'ά ξέρατε πώς κι' εγώ τήν ίδια μαγία έχω!... Μ'ά δ'ε πάρχει τίποτα ωραιότερο παρά ν'ά έρευνά κανείς τ'ά λείψανα τ'ό αρχαίου πολιτισμού και ν'ά καταρτίσει τήν ιστορία τής ανθρωπότητας:

Η κ. Όμόλλου γούρλωσε τ'ά μάτια άπό τήν έκπληξη μπροστά σ' αυτ'ή τήν όμολογία, δέν ήταν όμως και άνθρωπος ν'ά τ'ά χάνει εύκολα.

— Είμαι σύμφωνη, είπε. Όλ' αυτ'ά έχουν τήν άξία τους και τ'ό έν-

διαφέρο τους. Αλλά όταν έχη κανείς τέτοιες κλίσεις, δέν γίνεται στρατιωτικός: γίνεται λόγιος, καθηγητής, έτσι ξέρω εγώ! Νά, ο μακαρίτης ο συνταγματάρχης, καθόλου δέν τ'όν έμελλε γιά τ'ό σύνταγμα του. Και γιά ν'ά καταλάβετε ως πού έφθανε ή μανία του, άρκεί ν'ά σας πω αυτ'ό: Στήν τελευταία έκστρατεία τ'ό Αφγανιστάν, ένω τ'ό σύνταγμα του άποτελούσε τήν έμπροσθοφυλακή και φυσικά ή θέση του ήταν πολύ σπουδαία, ο συνταγματάρχης Ροβινσών δέν μπόρεσε ν'ά παρευρεθή στήν πρώ-

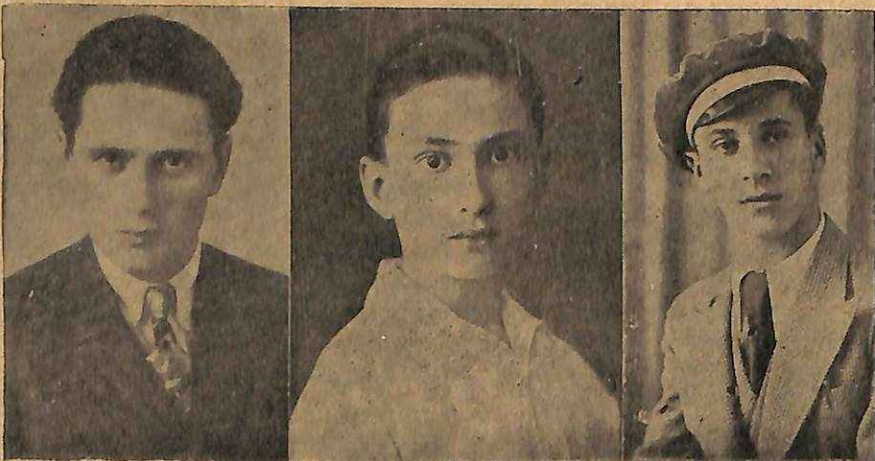
«Ο κ. Κλοακέν, πλησιάζοντας σ'ό φως τής λάμπας, άρχισε ν'ά εξετάζει τ'όν φάκελλο».

τη κρίσιμη μάχη, γιατί τή νύχτα, άφου κοιμήθηκαν οι στρατιώτες, πήγε με τ'όν πιστό τ'ό Κάξη ν'ά επισκεφθή ένα παλιό τζαμί! Οι πυροβολισμοί τ'ών Αφγανών, πού έπесαν ξαφνικά, τ'όν έβγαλαν άπό τήν αρχαιολογική του έκσταση, αλλά ως ν'ά φτάσει στήν κατασκήνωση, ή μάχη είχε τελειώσει με τήν ύποχώρηση, εύτυχώς, τ'ό έχθρου...

Έδω ή κ. Όμόλλου κόπηκε άπό τήν Άνθη και τ'ό Χάνδο, πού φώναζαν μ'ά κι' οι δυό:

— Α, νά κι' ο Κάξης!... Καλη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. Δ. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Μεγάλη Ίδέα, Δράμα, Α' Βραβείον Δημοψηφίσματος Ψευδώνυμων τ'ό 1932.— 2. ΓΚΑΛΙΚ, Πειραιεύς. Α' Βραβείον Διαγωνισμού Λύσεων.— 3. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΕΜΜ. ΔΕΣΠΟΤΑΚΗΣ, Τώνης Ρεάλης, Πειραιεύς. Α' Βραβείον, Διαγωνισμού Τυπογραφικών Λαθών και Ίσοτιμος Α' Βραβείου Λύσεων.

μέρα, Κάζη! Τί κάνεις, Κάζη;
Και γυρίζοντας στον Παύλο, ή
'Ανθή είπε:
— Ξέρετε τί θα πη *κάζης* Ινδικά;
Φίλος πιστός!

Δ'.

Ἀρχαιολογική Διαθήκη

Τὸ πρόσωπο, πὸν τόσο ἐγκάρδια
υποδέχθηκαν τὰ παιδιά, ἦταν ἕνας
χαλκόχρωμος ἄντρας μὲ σταχτὸ μου-
στάκι, πὸν φοροῦσε μισοστρατιωτικά.
Τὰ κομμένα οὐρρίζα μαλλιά του, ἢ
κορμωστασιά του καὶ τὸ κόκκινὸ τοῦ
ἀμπέχονο τὸν ἔδειχναν ἀμέσως πα-
λαιὸ στρατιώτη τοῦ ἀγγλικοῦ στρα-
τοῦ. Ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη θμως κατα-
σκευὴ τοῦ μετώπου του, τὴν καμπυ-
λότητα τῆς μύτης του, τὴν λάμψη τῶν
ματιῶν του, τὸ ἄσπρο του πανταλό-
νι, τὰ σαντάλια του καὶ τὴν κρέπινη
ζώνη του, ἔβλεπες πὼς ἦταν γνήσιο
τέκνο τῆς Βεγγάλης. Πραγματικά, ὁ
Κάζης ἦταν ἀπὸ πατέρα Ἀγγλος
κι' ἀπὸ μητέρα Ἰνδός. Κατατάχθηκε
ἀπὸ νέος στὸ στρατὸ κι' ἔκαμε πολ-
λὲς ἐκστρατείες στὸ πλευρὸ τοῦ συν-
ταγματάρχη Ροβινσὼν. Γιὰ τὴν μεγά-
λη του πίστη κι' ἀφοσίωση στὸν πα-
τέρα του, ἢ Ἀνθ' κι' ὁ Χάνδος
αἰσθανόνταν τώρα μεγάλη εὐγνωμο-
σύνη γι' αὐτὸν τὸ στρατιώτη καὶ τοῦ
τὴν ἔδειχναν μὲ κάθε τρόπο.

Πρὸς τὰ παιδιά ὁ Κάζης χαμογέ-
λασε. Ἀλλ' ἅμα εἶδε τὴν κ. Ὁμό-
γλου, σοδαρεύθηκε καὶ στάθηκε σὲ
προσοχή, περιμένοντας νὰ τοῦ μι-
λήσῃ.

— Τί εἶναι, Κάζη; τὸν ρώτησε ἡ
ταγματάρχισσα.

— Δυὸ κύριοι σὰς ζητοῦν ἔξω, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ στρατιώτης.

— Ἀ, ξέρω, θὰ εἶναι οἱ κύριοι
Σέλβου καὶ Γκράχαμ, συμβολαιογρά-
φοι τοῦ μακαρίτη. Τούς εἰδοποίησα
πὼς ἤρθατε καὶ θὰ θέλουν νὰ σὰς
ἰδοῦν. Νὰ τοὺς δεχθῶμε;

— Εὐχαρίστως...

Ὁ κ. Κλοακὲν ἀπόρησε λίγο: ἐ-
πίσκεψη γιὰ υποθέσεις τέτοιαν ὥρα;
Ἀλλὰ ἡ κυρία Ὁμόγλου τοῦ ἐξήγη-
σε πὼς στὴν Καλκούττα, ἐξαιτίας
τῆς ἀφόρητης ζέστης ποὺ κάνει τὴν
ἡμέρα, οἱ δούλειες γίνονται ἢ τὸ
πρῶτ' ἢ τὸ βράδυ. Τοῦ ἔκρυψε ὅμως
πὼς τὴν ἔτρωγε μεγάλη περιέργεια
νὰ μάθῃ τίς λεπτομέρειες τῆς διαθή-
κης τοῦ συνταγματάρχη Ροβινσὼν,
καὶ γι' αὐτὸ εἶχε στείλει τὸν Κάζη
στους συμβολαιογράφους μὲ τὴν ρητὴν
παραγγέλλει νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ Διοι-
κητήριον τὸ γρηγορώτερον.

— Φέρε τους μέσα, εἶπε στὸ στρα-
τιώτη πὸν ἔκαμε κανονικὴ μεταβολὴ
καὶ βγήκε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ***Ἀγαπητοί μου,*

ΕΧΩ σὲ σὰς ἕνα χρέος με-
γάλο: νὰ σὰς πῶς τίς εὐ-
χαριστίες μου γιὰ τὰ συγ-
χαρητήρια πὸν μοῦ στεί-
λατε στὸ γάμο τῆς κόρης μου. Πόσες
καρτούλες, πόσα γραμματάκια ἔλα-
βα, καὶ μὲ τί θερμὰ, τρυφερά καὶ
συγκινητικὰ λόγια! Ἦταν κι' αὐτὸ
μιά μεγάλη χαρὰ μέσα στίς τόσες
πὸν δίνει στὸν πατέρα ἕνα τόσο εὐ-
τυχισμένο γεγονός. Ἦταν, ἂν θέλετε,
κι' ἕνα χαλάζωμα μέσα στίς τόσες
ἐννοίες καὶ φροντίδες πὸν τὸ προε-
τοιμάζουν. Ὅσοι ἀπὸ σὰς εἴχατε
ποτέ στὸ σπῆτι σας γάμο—τῆς με-
γαλύτερης ἀδελφῆς, παραδείγματος
χάρη—ξέρετε τώρα τί λέω. Γιὰ τί θὰ
εἶδατε τὸ μπαμπά, τὴν μαμμά, τὸ
θεῖο, τὴν θειά, ὅλους νὰ τρέχουν τίς
παραμονές καὶ νὰ μὴ φτάνουν. Ροῦ-
χα, ἔπιπλα, ἄδειες, διατυπώσεις, συ-
ζητήσεις, προσκλητήρια, κουφέτα,
κουβαλήματα, ἀναστροφή, φασρία,
παραζάλη. Ἀλλὰ τὰ καλά κόποις
κτώνται! Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ἀνταμοι-
βή. Καὶ σὰς βεβαιῶ πὼς μιά ἀπὸ τίς
μεγαλύτερες γιὰ μένα ἦταν ἡ χαρὰ,
ἡ συγκίνηση, πὸν μοῦ ἔδωσαν οἱ
καρτούλες σας καὶ τὰ γραμματάκια
σας. Τὰ φυλάω μέσα στὰ πιδὸ πολυ-
τιμα θυμητικά μου. Καὶ θάθελα τόσο
πολὺ νὰ στείλω κι' ἐγὼ στὸν καθένα
σας, στὴν καθεμιά σας, ἀπὸ μιά καρ-
τούλα τουλάχιστο μὲ λίγα λόγια,
γραμμένα μὲ τὸ χέρι μου καὶ μὲ τὴν
καρδιά μου! Φαντάζεσθε ὅμως πὼς
αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον...

Στ' ὠραῖο γράμμα τῆς, ἢ Δορε-
λάτ μοῦ γράφει πὼς ἤθελε νὰ εἶναι
ἀπὸ κανένα μέρος νὰ βλέπῃ τὸ στε-
φάνωμα στὸ ἐκκλησιάκι τοῦ Ἀγίου
Δημήτρη τοῦ Διοιμητάρχη. Ναί, ἦ-
ταν κάτι ὁμορφο καὶ σπάνιο. Γι' ἄ-
γαν τοῦ γαμπροῦ, πὸν εἶναι λόγιος
γνωστός, καὶ τοῦ πατέρα τῆς νύφης,
εἶχαν μαζευθεῖ ὅλοι σχεδὸν οἱ συνά-
δελφοί μας, παλαιοὶ καὶ νέοι λόγιοι,
ποιητές, συγγραφεῖς, καλλιτέχνες—
γνωρίμες καὶ κοσμηγάπτες φυσιο-
γνωμίες, πὸν εἶναι πάντα ὠραῖο νὰ
τίς βλέπῃ κανεὶς σὲ μιά συνάθροιση,
καὶ μάλιστα σ' ἕνα τόσο ποιητικὸ μέ-
ρος σὺν τὸ θρυλικὸ ἐκεῖνο ἐκκλη-
σιάκι, καὶ γύρω στὸ ἱερὸ τραπέζι ἐνδὲς
μυστηρίου. Κι' ἐμένα μοῦ ἄρεσε πο-
λὺ, κι' ἐγὼ εἶχα ἕνα σωρὸ ἐντυπώ-
σεις πὸν θὰ μοῦ μείνουν σὺν ἀνα-
μνήσεις χαρὰς καὶ συγκίνησης γιὰ
πάντα. Ἀλλὰ μιά πὸν εἶχα πρωτό-
τερα, καθὼς πηγαίναμε στὴν ἐκκλη-

σιά, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιδὸ ὠραία. Καὶ
τὴ χρωστῶ σὲ μιά σύμπτωση, πὸν
στενοχώρησε τὴν κόρη μου πολὺ:
Δὲν βρέθηκε αὐτοκίνητο μὲ κουρτί-
νες στὰ τζάμια, ὅπως τῷθελε γιὰ νὰ
μὴ γίνῃ—ἔλεγε—ρεζίλι στὸ δρόμο
μὲ τὴ στολὴ τῆς νύφης, καὶ τὴν τε-
λευταία στιγμή ἀναγκάστηκε νὰ μπη-
στὸ αὐτοκίνητο πὸν ἔφεραν, γιὰτί δὲν
εἶχαμε καιρὸ νὰ στείλουμε γι' ἄλλο.
Κάθησα κοντὰ στὸ σωφὸρ κι' ἀπὸ
πίσω ἢ Κάκια κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.
Πρῶτ' κυριακάτικο. Τρέχαμε μέσ'
ἀπὸ τὰ στενὰ τοῦ Ψυρῆ γιὰ νὰ βγοῦ-
με στὸ Θησεῖο. Καὶ τὰ στενὰ αὐτὰ
ἦταν σχεδὸν ἔρημα. Κάπου-κάπου
βλέπαμε κανέναν ἄνθρωπο, καμμιὰ
γυναίκουλα, κανένα παιδί, πὸν οὔτε
κοίταζαν καλὰ-καλὰ, νὰ ἰδοῦν ποιοὶ
ἦταν μέσα στὸ τρεχάτο αὐτοκίνητο.
Πεῖραζα τὴν Κάκια: «—Ε, δὲν γί-
νεσαι καὶ πολὺ ρεζίλι σ' αὐτοκίνητο
χωρὶς κουρτίνες...» Γελοῦσε. Εἶχε
συνηθίσει πιά τὴν ἰδέα καὶ δὲν καθό-
ταν τόσο συμμαζεμένη πρὸς τὰ μέσα,
γιὰ νὰ μὴ φαίνεται. Ἰσως κι' ἡ ἴδια
εἶχε ξεχάσει γιὰ μιά στιγμή πὼς φο-
ροῦσε ἄσπρο πέπλο μὲ λεμονάνθια
στὸ κεφάλι...

Κάπου, τὸ αὐτοκίνητο ἔπρεπε πάλι
νὰ στρίψῃ. Καὶ φυσικὰ λιγόστεψε τὴ
γρηγοράδα του. Ἐκεῖ, στὸν ἄλλο
δρομάκι πὸν μπήκαμε, εἶδα μπροστά
μου ἕνα κοριτσάκι. Ἦταν ὥς ἐννιά
χρονῶν καὶ, μὲ τὰ κυριακάτικα του,
κατακόκκινα, στεκόταν στὸ στενὸ πε-
ζοδρόμιο ἀπέξω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ
σπιτάκι. Μόλις ἄκουσε αὐτοκίνητο,
γύρισε μὲ περιέργεια νὰ ἰδῇ. Κι' εἶπα
μέσα μου: «πὼς θὰ τῆς φανῇ, πὼς θὰ
κάμῃ τώρα πὸν θὰ ἰδῇ ἄξαφνα νύφη».
Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ πῶ, καὶ βλέπω
τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο... μεταμορφω-
μένο. Ὡ, τί χαρούμενη ἐκπληξὴ ἦ-
ταν ἐκεῖνη πὸν ζωγραφίστηκε στὸ
προσωπάκι του!... Σήκωσε τὰ χε-
ράκια του ψηλά κι' ἀναπήδησε κά-
νοντας δυνατὰ: «Ὡ! ὦ!». Μὰ μ'
ἔσαν τρόπο τόσο νόστιμο, τόσο χαρι-
τωμένο! Εἶχε ἰδεῖ τὴ νύφη μὲ τὸν
ἄσπρο πέπλο καὶ τὰ λεμονάνθια στὸ
κεφάλι. Καὶ μπορεῖτε πιά νὰ φαντα-
σθῆτε τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο
θέαμα γιὰ ἕνα κοριτσάκι ἐννιά χρο-
νῶν.

Τί κρίμα πὸν τὸ αὐτοκίνητο πέρα-
σο τόσο γρήγορα ἀπέξω ἀπ' τὸ χα-
μηλὸ σπιτάκι! Μιά εἰκόνα, μιά ἐντύ-
πωση στιγμιαία. Μὰ δὲν θὰ τὴν ξε-
χάσω. Μέσα σ' ὅσες εἶχα τὴν ἀξέ-
χαστη ἐκείνη ἡμέρα, πάντα θὰ ξεχω-
ρίζῃ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι μὲ τὴν χαρού-
μενη ἐκπληξὴ πὸν ἔδειξε, ὅταν ἀν-
τίκρυσε ἄξαφνα τὴ νύφη...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ**ΤΟ ΧΙΟΝΙ**

Ψὲς τὸ πρῶτ' σὺν ἔπαψαν
οἱ ὀρητικοὶ βοριάδες
Πέσαν οἱ πρῶτες τοῦ χιονιοῦ
ἀνάλαφρες νιφάδες.

Καὶ σήμερα σ' ὅλη τὴ γῇ
ἀπλώθηκε τὸ χιόνι
Σὺν ἕνα κρῶο σάβανο,
σὺν ἄσπρῳ ἕνα σεντόνι.

Ἀσπρισαν γύρω τὰ βουνά,
οἱ λόφοι καὶ ὁ κάμπος,
Διῶσαν πιά τὸ πρῶτ' τους
τοῦ φθινοπώρου θάμπος

Κι' ὅπου κανεὶς τὸ βλέμμα του
τὸ ρίξει, ἀντικρῶει
Μιά πλάση καθαρότατη
πὸν τὴ χαρὰ χαρίζει.

*Ἀμάραντος***ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ**

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς βροχερὲς καὶ
κρύες μέρες, ὁ λαμπρὸς ἥλιος ξαναφά-
νηκε στὸ γαλάζιο στερέωμα, σκορπών-
τας τριγύρω τίς ζωογόνες ἀχτίδες του.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἀποφάσισα νὰ κά-
νω ἕνα μικρὸ περίπατο στὴ λεωφόρο
Ἀλεξάνδρου, κάτω ἀπ' τὴν δενδροστοι-
χία.

Περπατοῦσα εὐχαριστημένος, κοιτά-
ζοντας πότε τριγύρω μου, καὶ πότε τὸν
καταγάλανο οὐρανὸ, ὅπου κάπου-κά-
που κανέν' ἀπαλὸ συννεφάκι πρόβαλε
γιὰ νὰ σβύσῃ στὴ λάμψη τοῦ βασιλιά
ἡλίου.

Ἐτσι, μαγεμένος ἀπ' τὴν τόση ὁ-
μορφίαν τῆς φύσης, ἔφτασα μπροστὰ
στὸ μεγάλο κτίριον τῶν φυλακῶν τοῦ
Ἀβέρωφ. Ἀπ' τίς δυὸ μεριές, ὑπῆρ-
χαν φυλάκια, δυὸ πυργίσκοι, πὸν φύ-
λαγαν στρατιώτες.

Τ' ἄλλο ὅλο, ἦταν κάτι μεγάλα πα-
ράθυρα, μὲ σιδερένιο καγκέλωμα.

Ἦταν τὰ κελλιά τῶν φυλακισμένων
Μῆκα μέσα στὸν ὠραῖο κηπάκι τους
γιὰ νὰ κάνω καμμιὰ βολτίτσα, κι' ἀπο-
λαύσῃ τὴν μυρωδιά τῶν διαλεχτῶν λου-
λουδιῶν.

Μὰ σὲ λίγο, κάτι φωνές, κάτι κλάμ-
ματα, ἔφτασαν σ' αὐτιά μου. Γυρίζω
κατὰ τὴν πόρτα καὶ βλέπω δυὸ-τρεις
χωροφύλακες νάχουν στὴ μέση ἕνα παι-
δί ὡς δεκαεπτὰ χρονῶν.

Πίσω του, μιά ἡλικιωμένη μαυροφο-
ρεμένη γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἀκολουθοῦ-
σε κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας. Στὸ
ἕνα τῆς χέρι, κρατοῦσε ἕνα μεγάλο
πόρτα τῆς φυλακῆς. Ἐνας χωροφύλα-
κας φυλάει τὸν ἐνοχο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι
μπαίνουν μέσα.

Στὸ μεταξὺ, ἄρκετὸς κόσμος ἔχει πε-
ριστοιχίσῃ τὸ παιδί καὶ τὴν μητέρα, σὺν
νάθελε νὰ μαντέψῃ τί ἔφταιξε τὸ παι-
δί. Ἀλλὰ ἡ μητέρα ἐξακολουθεῖ νὰ
κλαίῃ. Κάποιος τῆς λέει, ὅτι γιὰ νὰ
πᾶνε τὸ παιδί τῆς στὴ φυλακή, θὰ πῇ
πὼς κάτι κακὸ ἔκανε. Μὰ ἡ μάννα, κα-
νένα δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ.

— Ὅχι, λέει, τὸ παιδί μου δὲν ἔκανε
τίποτα, ἀδικα τὸ φυλακίζουν ἄλλοι
φταίνε.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ κανεὶς, σὺν

νάθελε κάπου νὰ ξεσπάσῃ, ἡ δύστυχη
μάννα ἐξακολουθεῖ:

— Νά, τὸ παιδί μου ἀπὸ μικρὸ ἦ-
ταν καλὸ. Στὸ σχολεῖο του ἦταν τα-
κτικός.

Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγώ, πὼς σιγά-σι-
γά ἄρχισε νὰ χαλάῃ. Δὲ διάβαζε, ἔ-
φηνε ἀπ' τὸ μάθημα, καὶ δὲ λογάρια-
ζε κανένα.

Ἀναγκάστηκε κι' ἐγώ, νὰ τὸν πά-
ω ἀπ' τὰ μαθήματα, καὶ νὰ τὸν βά-
λω νὰ πιάσῃ δουλειὰ σ' ἕνα σιδεράδι-
κο. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν προόδευε.

Ἐμπλεξε μ' ἄσχημες παρῆες, καὶ σι-
γά-σιγά ἄρχισε νὰ καπνίζῃ. Μὰ δὲν ἔ-
φτανε μόνον αὐτό. Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆ-
νες, μαζί μ' ἐκεῖνους τοῦ, πῆγαν
νὰ κλέψουν κάποιο χρυσοχοεῖο.

Μὰ τὸ παιδί μου δὲ φταίει, ὄχι, δὲ
φταίει. Αὐτοὶ οἱ καταραμένοι φίλοι του
τὸ παρᾶσαν γιὰ νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴν
κακιὰ πράξη.

Ἐγώ, ἐξακολουθεῖ, φώναξα στὸ δι-
καστήριον, τὸν υπεράσπισα ὅσο μποροῦ-
σα. Μὰ, δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη.

Τὰ ἔλεγε ἴσως αὐτὰ, γιὰ νὰ σκεπά-
σῃ τὴν ἄσχημη πράξη τοῦ γιοῦ τῆς.
Πάντα ἡ μάννα θέλει νὰ δικαιολογήσῃ
κάθε κακίαν τοῦ πράξῃ. Αὐτὴ εἶναι πὸν
σκοτώνεται γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ παι-
δί τῆς, αὐτὴ εἶναι πάλι πὸν καμαρώνει
κάθε καλὴν τοῦ πράξῃ.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν τελευταία
τῆς φράση ἕνας ἀστυνομικός, βγαίνον-
τας, κἀνει νόημα στὸν ἄλλο, νὰ προ-
χωρήσῃ. Αὐτὸς τραβώντας τὸ παιδί,
ἀνεβαίνει στὰ σκαλάκια.

Ἡ μάννα, ξεσπᾷ σὲ λυγμούς, πέ-
φτει μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀστυνο-
μικοῦ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφίην νὰ προχω-
ρήσῃ.

— Ὅχι, ὄχι, ἄλλοι φταίνε, δὲν εἶ-
ναι κλέφτης τὸ παιδί μου, ξαναφωνά-
ζει.

Αὐτὸ, κοιτάζει τριγύρω του, μὲ μιά
ἀπάθεια. σὰ νὰ μὴν εἶχε κανὲν τίποτα.

Μὰ ὁ χωροφύλακας τῆς σπρώχνει καὶ
προχωρώντας κλείνει τὴ βαρεῖα πόρτα
τῆς φυλακῆς. Κι' ἡ μάννα μένει μόνη,
μόνη ἕνα ἔρειπιο τῆς τύχης, ἕνα ἀξιο-
λύπητο κουρέλι.

*Πειραιώτικη***ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ**

Ἀρκετὴ ὥρα εἶχε περάσει πὸν φύ-
γαμε. Τὸ νησί μας γινόταν ὅσο ἀπο-
μακρυνόμαστε καὶ πιδὸ ἀκαθόριστο σὺν
σύννεφο. Ὁ ἥλιος εἶχε πιά γέρει κι' ὁ
θαλασσινὸς ἀέρας ἄρχισε νὰ τσουξῇ
στὰ μοῦτρα.

Καθόμουνα σὲ μιά κουνιστὴ πολυ-
θρόνα στὴν πρύμνη ἐπάνω ἀπὸ τὴν
ἐλικά, πὸν κάθε τῆς στροφῆς μὰς ἀπο-
μακρυνε πιδὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς δικούς
μας.

Ἀπὸ τὴν κούραση κι' ἀπὸ τὸ κούνη-
μα τοῦ βαποριοῦ καὶ τὸν ἐρχομὸ τῆς
νύχτας μ' ἔπιασε ἕνα εἶδος νάρκης κι'
ἄθελα μισόκλεισα τὰ μάτια μου.

Στὴ φαντασία μου τότε, στὴν ἀρχὴ
ἀκαθόριστα, θολὰ, καὶ σὲ λίγο ζωντα-
νεμένα, ξύπνησαν μέσα μου ὅλα τὰ χα-
ρούμενα γεγονότα πὸν εἶχαν συμβεῖ ἐ-
κεῖνο τὸ καλοκαίρι: τ' ὠραῖο μας τα-
ξίδι μαζί μὲ ὅλες ὡς καὶ τίς πιδὸ μικρὲς

λεπτομέρειες. Νά, φθάσαμε στὸ σπῆτι
ὅπως τ' ἀφήσαμε: κάθε γωνία ὅπως ἦ-
τανε. Μπροστὰ τοὺς γυρίζει κανεὶς
τέσσερα-πέντε χρόνια πίσω. Νά, στὴ
μεγάλῃ καρυδιά, πὸν τόσες φορὲς μὲ
εἶχάν γνωρίσει οἱ κορφές τῆς, τ' ὄνο-
μά μου γραμμένο γιὰ νὰ μὲ θυμᾶται
αἰώνια. Ἐδῶ μιά φορὰ εἶχαμε χτίσει
— θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς — ἕνα μικρὸ
καλυβάκι ὅπου περνοῦσαμε τόσες ὥρες
παιδικῆς ξεγνοιασιάς...

Ἀξαφνα κτυπώντας ἀπότομα δυνα-
τά, τὸ κουδούνι τοῦ φαγητοῦ μ' ἔβγα-
λε ἀπ' τίς νοσταλγικὰς μου σκέψεις.

*Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου***ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΚΑΛΑΘΙΑ**

Στὴ γιορτὴ μου μοῦ ἔφεραν τρεῖς
καλάθια φορτωμένα λουλούδια.

Ἐν' ἀπ' αὐτὰ ξεχώριζε, στολισμένο
μὲ κάτασπρα μπουμπουκία καὶ γιασε-
μί. Ἐμοιάζε ἔτσι ὅπως ἦταν ὑψηλὸ,
λίγο λεπτοκαμωμένο στὸ μέσο καὶ κα-
τάλευκο ἀπ' τὰ λουλούδια, μὲ νεαρὴ
νυφοῦλα.

Τὰ φῶτα ἐξαύλωναν τὴν ἀνθένια ὁ-
μορφίαν τους καὶ τὸ λεπτὸ ἄρωμα τῶν
λουλουδιῶν τους ἐμεθοῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ λουλούδια εἶχαν
χάσει λίγη ἀπ' τὴν δροσερότητά τους.
Τὴ δεύτερη ἔγειραν μαρμαμένα τὰ λευ-
κά τους κεφαλάκια καὶ τὸ ἄρωμά τους
δὲ μεθοῦσε πιά. Σιγά-σιγά τὰ τρυφε-
ρά τους πέταλα ἄρχισαν νὰ μαζεῦνται,
νὰ κιντρινίζουν. Ἐνα πρῶτ', ἡ μαμμά
πέταξε τὰ πεθαμένα λουλούδια.

Κι' ἔμειναν τὰ καλάθια ἄδεια, μὲ τὸ
ψηλὸ τους στεφάνι καὶ τὸ σκοτεινὸ
τους χρώμα.

Πόσα πράγματα δὲ μοιάζουν μὲ τὰ
ἄδεια καλάθια! Κάθε ὁμορφο στὸν
κόσμο ἔρχεται στιγμή πὸν χάνει τὴν
πρόσκαιρη ὁμορφίαν του.

Κάποτε διάβασα σ' ἕνα βιβλίον ὅτι
ἕνας ἀρνήθηκε νὰ δῇ μιά στερεὴν φο-
ρὰ ἀγαπημένο φίλο του νεκρὸ, μὴ θέ-
λοντας νὰ σβύσῃ ἀπ' τὸ νοῦ του τὴν
ὠραία εἰκόνα πὸν εἶχε γι' αὐτὸν ὅταν
ζοῦσε.

*Φρανσίνια***Ο ΓΑΤΟΣ ΜΑΣ**

Ἄν περάσετε καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὸ
σπῆτι μας θὰ δῆτε στὴν πόρτα ἕνα πα-
χουλὸ, καφετὶ πραγματάκι πὸν κοιμά-
ται ἐκπλωμένο στὸν ἥλιο. Αὐτὸ τὸ πρα-
ματάκι εἶναι ὁ γάτος μας πὸν τὸν λέ-
νε Ρῶνη. Ξέρετε γιὰτί τὸν βγάλαμε ἔ-
τσι; Ἀπλούστατα. Γιὰτί ὁ κῆρ-Ρῶνης
πάντα ἐκπλωμένος νοχελικὰ ροχαλίζει,
καὶ κανεὶ ἀδιάκοπα Ρῶων, ρῶων, ρῶων.
Λές κι' ἔχει καμμιὰ σφυρίχτρα στὴ μύ-
τη του, κι' ὅταν ἀνοίγουν τὰ ρουθού-
νια του, μὲ τὸν ἀέρα πὸν μπαίνει, σφυ-
ρίζει. Ἐχεν δυὸ ναζιάρεκα μαῦρα μα-
τάκια κι' ὅταν τὸν φωνάζεις κανεὶ πα-
ραπονοήτικα: «Νιάου, νιάου».

Ὅλη ὥρα τὸν βλέπεις καθισμένο
στὸν ἥλιο νὰ γλείφεται. Σηκώνει ἐπά-
νω τὸ ἕνα ποδαράκι του κι' ἀρχίζει τὴ
δουλειά.

Ἡ μύτη, τὸ στόμα, τὸ κεφάλι σὲ λί-
γο ὅλα καθαρίζονται καὶ τὸ τρίχωμά
του λάμπει στίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου.

Ὅταν τελειώσῃ τὸ γλύψιμο ἐκπλώ-
νεται φαρδεῖα-πλατεῖα καὶ μὲ μάτια
μισόκλειστα παίζει τὴν οὐρά του.

— Ψιτ-ψιτ, τοῦ φωνάζω καμμιὰ φο-
ρὰ, γιὰ νὰ τὸν πειράξω.

Αμέσως ανοίγει τα ματάκια του, τεντώνει τ' αυτιά, και γυρίζει το κεφάλι κοιτάζοντας μ' άπορία, σαν να γυρεύει τον άδικο του πού τόλμησε να χαλάσει την ήσυχία του. Κι' όταν δει ότι κανένας δεν υπάρχει, ξεαναπλώνεται και σε λίγο ροχαλίζει κιόλας.

Όταν έχει όρεξη πάει και τριβεται στα πόδια της αδελφούλας μου, γουργουρίζοντας, σά να της λη: «Σήκω, είναι ώρα για παιχνίδι».

Η αδελφούλα μου παίρνει τότε ένα κουβάρι κι' αρχίζει να το ξετυλίγει. Καθώς το ξετυλίγει, το κουβάρι άναπνδά και κάνει κύκλους στο πάτωμα, Χόπ-χόπ! Μόλις το δει ο Ρώνης, μ' έβνα πηδήμα βρίσκει δίπλα του. Μα το κουβάρι γλιστρού και πηδά άλλοι. Τρέχει ο Ρώνης αδιάκοπα, άλλ' αυτό το άθεοφοβο στριφογυρίζει σά σβούρα. Μόλις κάνει να γυρίσει όλο, ξεγλιστρά.

Άφου δει ότι μάταια το κυνηγά κάθεται στη μέση κι' αρχίζει να θυμώνει. «Νιάρα, νιάου ου, νιάοοο», κάνει και γουρλώνει τα μάτια του. Μα το κουβάρι στέκει άτάραχο χωρίς να το νοιάζουν οι φωνές κι' οι θυμοί του γάτου.

«Αυτό δεν ύποφέρεται» σκέπτεται ο Ρώνης. «Είμαι θυμωμένος τόσο πολύ κι' αυτό με περιφρονεί».

Και ξεαναρχίζει: «Νιάρο, νιάρο, νιάρο». Στο τέλος βαριέται και φεύγει, ρίχνοντας στο κουβάρι μία όργισμένη ματιά.

Κάθε απόβραδο βγαίνει—άπ' το παρθένο—για τον συνηθισμένο του περιπάτο. Βγαίνοντας όμως συναντά το κοροϊδευτικό βλέμμα του κύρ-σκύλου, και κοντοστέκεται.

Καιμιά φορά αρχίζει τον καυγά μαζί του και βάζει τις φωνές. Άλλες φορές πάλι τον περιφρονεί και προχωρεί.

Κάθε βράδυ κοιμάται στα πόδια της αδελφούλας μου και κάνουν τα δυό τους ένα πολύ όρατο σύμπλεγμα. Είναι και τα δυό τ' αγαπημένα παιδιά του σπιτιού και δεν χωρίζουν ποτέ.

Νίνα-Νόρα

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΣΤΟ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Φρέσκιες και καλοδιάθετες, συναθροισθήκαμε εκείνη την μέρα όλες οι συμμάθητρες, έτοιμες για την επίσκεψη του Μουσείου. Χαρούμενες και φλυαρώντας αδιάκοπα, κατεβαίνομε βιαστικά τις μεγάλες μαρμάρινες σκάλες του σχολείου, χωρίς να πολυπροσέχουμε στην καθηγητριά μας, πού του κάκου, πασχίζει ή καυμένη να επιβάλει τη σιωπή.

Χωνούμαστε γρήγορα στο λεωφορείο, ρίχνοντας κάπου-κάπου μία ματιά στους έδω κι' εκεί σταματημένους άραπάδες πού μ' ές κοιτάζουν περίεργα, και νάμαστε κιόλας στο Μουσείο.

Περνούμε τη μεγάλη είσοδο και ξεφινικά, άντικρίζουμε, σαν γίγαντες, μπροστά μας, τα περίφημα αγάλματα των Φαραώ. Πέτρινα ή από γρανίτη, στέκουν εκεί, επιβλητικά, δείγματα της άρχαίας τέχνης!

Προχωρώντας, πάντα ανάμεσά τους, αφήνομε πίσω μας τις μεγάλες αίθουσες, την μία ύστερα άπ' την άλλη.

Έδω είναι το διαμέρισμα του Τονταγχαμών. Άρματα, καθίσματα, άπειρα πλούτη από χρυσαφικά, στολίζουν

τις διάφορες μεριές του. Νά και το αγάλμα του, το χρυσό κρεβάτι του!

Έκει, οι παρκοφάγοι, μεγάλες κι' έπικουσωμένες πού χρησιμοποιούν για θήκες των πλουσίαν φερέτρων, κρατούν μία δλόκληρη αίθουσα.

Πιο πέρα βλέπεις μία μεγάλη συλλογή από άστερισμούς, μικρές Πυραμίδες, αγάλματα ζώων, ιδίως βοδιού, του ιεροού ζώου των Άρχαίων.

Έτσι προχωρώντας φθάνουμε στις μούμιες. Τυλιγμένη σ' ένα ύφασμα περιδεδιμένο μ' ένα χρωματιστό κορδόνι, εκεί, σ' ένα φέρετρο, μία μούμια είναι κρυμμένη. Πριν από τόσα χρόνια, κι' όμως, το ύφασμα φαίνεται τόσο καινούργιο!

Για μία στιγμή αίσθάνομαι μία άνατριχίλα σ' όλο μου το κορμί.

Ένα σώμα διατηρημένο επί χιλιάδες χρόνια, ένα σώμα άψυχο, με σάρκες και όστά, βρίσκεται έδω, μπροστά μου!

Η φαντασία μου κάνει άμέσως φτερά, πετά μακριά, εκεί, στα παλιά χρόνια...

Φαντάζομαι τους Άρχαίους Αιγυπτίους να ταριχεύουν ένα πτώμα, ένα όμόφυλό τους, μόλις έχει πεθάνει.

Φαντάζομαι, κι' οι σχετικές γνώσεις μου, βοηθών το μυαλό στην κάπως δύσκολη δουλειά του. Φαντάζομαι... και θαυμάζω την παλιά τέχνη το άρχαιο μυαλό, πού κατορθώνει να διατηρή ύλικώς τον άνθρωπο, ένώ ή ψυχή πετούσε, πετούσε μακριά, στον άβυσσο κόσμο, τον κόσμο της αιώνιότητος.

Ίοις

Π Ο Θ Ο Ι

Πεθύμσα να είχα μία βαρκούλα, Όλόλευκη, περήφανη, γοργή, άγάλια, με το μπάτη την πνοούλα. Νά έφευγα μαζί της μίαν αυγή.

Το κάτασπρο πανάκι της ν' ανοίξω. Στο πέλαγος παιδιά να ξανοιχτώ, Μακριά μου ότι γνώρισα ν' αφήσω. Σε γλύκα όνειρου γιά να ξεχαστώ.

Νάχω τη θάλασσα μονάχη συντροφιά

Τ' όμορφο κΐμα της νανούρισμα γλυκό, Το βελουδένιο ούρανό γιά σκέπασι

Το φεγγαράκι μόνο σύντροφο πιστό.

Θέλω ν' άκούσω τα τραγούδια πού τ' άγέρι

Θε να τονίξη άπαλά, φτωχή καρδιά. Σάν τη βαρκούλα μου άνάλαφρα θα

Σε μακρινή, παραμυθένια άμμουδιά.

Σ' άγνωστες χώρες μιγικές, εύλογημένες,

Πού αιώνια άνοιξεις άνθεϊ, κι' άκρογιαλιάς

Έχουν κρινόσπαρτες και αδροφιλημένες,

Όπου σκορπίζονται γλυκειές μοσκοβολιές.

Πεθύμσα να είχα μία βαρκούλα

Όλόλευκη, περήφανη, γοργή, Άγάλια με το μπάτη την πνοούλα

Νά έφευγα μαζί της μίαν αυγή.

Ρέμβη

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΦΥΣΗ

Κάπου-κάπου ξεπροβάλλει κανένα χορταράκι από το κατάλευκο σκέπασμα της γης. Άφρότο σά βαμπάκι, τριβουλωτό σά ζάχαρη, καμαρώνει επάνω στο χόμα.

Όλος ο τόπος είναι άσπρος και μόνον μερικά άλγυσια κι' άφροβα κυπαρίσσια, με τις τυντερές κορφές τους στέκονται υπερίφανα σά να θέλουν να σχηματίσουν ωραιότερη την εικόνα στο θεατή πού κοιτάζει.

Τα κεραμίδια των σπιτιών βασιάζουν θέλοντας και μη το βαρύ λευκό όγκο.

Ο σκύλος φαίνεται σά να είναι ευχαριστημένος και πηδά άπ' έδω κι' άπό εκεί, μη μπορώντας να καταλάβη τί είναι αυτό πού πατούν τα πόδια του.

Πού και πού φαίνεται κανένας φτωχός σπουργίτης ζητώντας τροφή, μα πού να σταθί ή καϊμένος, και τί να φάη πού όλα τα έχει σκεπάσει το χιόνι. Στέκεται σ' ένα τζάμι και κοιτάζει πρὸς τα μέσα, ζητώντας έλεημοσύνη.

Μά τί να δΐη! μία φτωχή οίκογένεια από τέσσερα-πέντε άτομα κάθεται γύρω στη φωτιά μαζεμένη, ένώ άπ' τη μισοχαλασμένη σκεπή πέφτει λίγο-λίγο το χιόνι μέσα. Η θλίψη ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του σπουργίτη και πετώντας σ' άλλο σπίτι γιά να βρΐ κανένα ψυχούλο, λέει:

— Δεν είμαι μόνος.

Παγωμένο Καλοκαίρι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Γιολάντα στη Γιόλα: —Είδες πώς μοιάζουν αυτά τα δίδυμα αδερφάκια:

—Ναί, προπάντων το μικρό!

Τέλλος Άλκης

—Μίμη, σου φώναξα τόσες φορές, δεν άκουσες;

—Όχι, μπαμπά, μόνο την τετάρτη φορά άκουσα.

Μελαγχολική Όνειροπόλος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά το Έξωτερικόν.

Της *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), από τους έκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν οι 39 (διότι ο τού 1918 έχει άντελγηθή). Έκ τούτων, οι μὲν Τόμοι των έτων 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος άρ. 80 και ραμμένοι δρχ. 85. Οι δὲ Τόμοι τού 1929, 1930, 1931, 1932 και 1933 τιμώνται έκαστος άρ. 110 και ραμμένοι δρχ. 115. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τὸ Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρ. 15 και δρχ. 15 ο ραμμένοι, διά τὸ Έξωτερικόν δρχ. 35 είτε άρ. 110 είτε ραμμένοι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17 'Ιανουαρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο: *Συλλέξτε τα!* —Δεν άπαντῶ σὲ άπορίες πὸν τις λύνει ο 'Οδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν: *διαβάστε τον!*

ΝΑ σὲ συστήσω πρῶτα ἕνα καλὸ βιβλίο. Είναι μυθιστόρημα τοῦ γάλλου συγγραφέα *Πιερ λ' Ερμίτ*, πὸν τὸ μετάφρασε με τὴν άδεία του ἡ φίλη μας *Γιαννούλα Γιαννουλοπούλου* καὶ τὸ τυπώσε τελευταία στὴν Κύπρο ὅπου μένει. Ἐπιγράφεται: «*Η γυναίκα με τὰ κλειστά μάτια*» κι' είναι μία πολὺ ὥραία ιστορία κοριτσιῶν πὸν βοσπαλαίει, τερπνὴ, συγκινητικὴ καὶ διδακτικὴ. Χρόνια εἶχα νὰ διαβάσω βιβλίο γιά μεγάλους τόσο καλογραμμένο καὶ με τόσο ἡθικὴ βάσεις. Μοιάζει τόσο λίγο με τὰ μοντέρνα μυθιστορήματα! Κι' όμως κι' αὐτὸ, στὴ μορφὴ του, στὸν τρόπο του, είναι μοντέρνο. Μόνον πὸν σκοπὸς του είναι νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἀναγνώστη καὶ νὰ τὸν στηρίξῃ στὴν ἀρετὴ. Κι' ἡ μετάφραση τῆς *Γιαννουλοπούλου* πολὺ-πολὺ καλὴ. Γι' αὐτὸ συσταίνω ξεχωριστὰ αὐτὸ τὸ βιβλίο στοὺς μεγαλύτερους, καὶ προπάντων σὰ κορίτσια.

Γραμματοπλημμύρα, παιδιά μου! Σήμερα, γιά νὰ μὴν ἀφήσω πάρα πολλὰ γράμματα γιά τὸ ἐπόμενο—καὶ θάψω ἀρκετὰ—θὰ πῶ ἀπὸ λίγα λόγια σ' ὅσο περισσότερους μπορέσω.

Γιαννούλα Γιαννουλοπούλου, ἔλαβα εὐχαριστῶ. Γιά τὸ βιβλίο σου γράφω παρὰπαν. Έβδωσα καὶ τὸ γράμμα στὸν κ. Ε. πὸν σὲ συγχαίρει γιά τὴν καλὴ ἐκλογὴ καὶ τὴν καλὴ μετάφραση. Χαίρετισμούς στὸν ξάδερφό σου, τὸν γιὸ τοῦ παλιῦ μου φίλου *Γρηθουσιώδους Κυπρίου*.

Πολὺ ἀφηρημένη βέβαια ἡ Διαπλασποῦλα πὸν σου ἔγραψε, *Χάρολντ Δούντ*, χωρίς νὰ σοῦ σημεῖωσῃ καὶ διεύθυνσῃ γιά νὰ τῆς ἀπαντήσῃς. Δὲν ἀρκοῦν τὰ γγγλικά καὶ κάνεις καλὰ πὸν μαθαίνεις τώρα καὶ γαλλικά.

Δεσποινὶς Πεισματάρη, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμόν. Ναί, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου ὅταν ὁ μπαμπὰς σοῦ εἶπε πὸς ἔνέγραψες καὶ σοῦ ἔφερε τὰ πρῶτα φυλλάδια. Μά κι' ἐγὼ χάριχα ὅταν ἔλαβα τὸ πρῶτο σου γράμμα, τόσο ὥραιο, κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ γράψῃ συχνὰ.

Ναί, *Μαργιολάνι*, οἱ γιορτὲς πέρασαν κι' ἀρχισε πάλι ἡ συνηθισμένη μὰ ὅχι λιγώτερο εὐχάριστη ζωὴ τοῦ σχολείου. Δὲν ἔβρω, ὅτε μπορὸν νὰ φαντασθῶ γιὰτί ἡ *Μέντιουμ* ἔχει νὰ σοῦ γράψῃ δυὸ μῆνες, ἐνῶ εἶχες τόσο τακτικὴ ἀλληλογραφία. Ἐλπίζω νὰ σοῦ γράψῃ τώρα καὶ νὰ σοῦ τὸ ἐγγήγησῃ ἡ ἰδία.

Χαίρω πολὺ, *Σανδρὸ Ἀραπάκι*. Καὶ βέβαια ἦταν καιρὸς νὰρξίσῃς νὰ σοῦ γράψῃ καὶ σὺ, ὅστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πὸν εἶσαι συνδρομητριά. Ἐβρω πόσα μαθήματα ἔχεις στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου, ἐκτός ἀπὸ τὰ ιδιαίτερα, ἅμα θέλεις ὅμως, πάντα θὰ βρισκῇς λίγον καιρὸ νὰ σοῦ γράψῃς.

Καλὰ τὸ μάντιφες, *Μπουμπουλίνα*: καὶ τίς γιορτὲς ἐγὼ ἀσχολοῦμαι με τὰ παιδιά μου, γιὰτί καὶ τὸ φύλλο πρέπει νὰ βγῇ στὴν ἡμέρα του, κι' οἱ παραγγελλίες πὸν σοῦ γράφουν νὰ ἐκτελεσθοῦν, καὶ σὰ γράμματα τὸν νὰ ἀπαντήσω. Ἀλλά κι' εἶσαι περὶ τίς γιορτὲς εὐχάριστα, κι' ἴσως πὸν εὐχάριστα ἀρ' ἂν διασκέδαζα...

Εὐχαριστῶ πολὺ γιά τὰ καλὰ λόγια, *Τιτάν*. Τὸ ψευδώνυμό σου δημοσιεύθηκε ἔδωρο στὸ 4ο φυλλάδιο. Θάσαι πολὺ καλὸ παιδί ἀφού, πρὶν τελειώσουν οἱ γιορτὲς, πεθύμησες τὸ σχολεῖο, τὸ πνευματικὸ σου σπίτι...

Μὲ συγκίνησε πολὺ, *Μυρέλλα*, τὸ γράμμα πὸν συνοδεῖς τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σου. Ὡ, βέβαια θὰ ζῶ ὅσο ἔχω παιδιά νὰ μάγαποῦν σάν καὶ σένα. Καὶ κάθε χρόνος πὸν περνᾷ, θὰ στολίσῃ τὴ βιβλιοθήκη σου με ἀκόμη ἕναν καινούργιο τόμο μου, σάν αὐτοῦς πὸν καμαρώνεις ὁμορφοδεμένους καὶ σοῦ ἀρέσει τόσο νὰ τοὺς ξεφυλλίσῃς...

Δὲν ἦταν δυνατό νὰ σοῦ θυμῶσω, *Μίκυ-Μάους*, ἀφού ἔβρω πὸς εἶσαι στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου κι' ἔχεις τόσα μαθήματα. Ἀπειναντίας χάριχα καὶ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω πὸν, μόλις εὐκαιρήσῃς με τίς γιορτὲς, κάθισες καὶ μοῦ γράψῃς ἕνα μεγάλο κι' ὥραιο γράμμα.

Εὐγες, *Άφροδίτη τῆς Μήλου*! Κι' ἡ παράφρασή σου—διασκευὴ μᾶλλον—ὥραία, κι' ὁ πρόλογός σου φιλολογικώτατος καὶ στὸν πρέποντα τόνο. Στὸ ἐρχόμενον θὰ συστήσω τὸ βιβλιαράκι σου, πὸν πραγματικῶς προσθέτει κάτι στὴν Παιδικὴ Θεατρικὴ Λογοτεχνία μας. Πολλὴ χαρὰ μοῦ προξένησε καὶ τὸ γράμμα σου πὸν, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ, μοῦ φάνηκε σὰ μίᾳ ἐπιστροφῇ...

Ἀλήθεια, *Θλιμμένη Γοητεία*, χαίρομαστε ὅλοι ὅταν φεύγῃ ἕνας χρόνος κι' ἔρχεται καινούργιος, ἀλλὰ λυπόμαστε ὅταν γενοῦμε, ἐνῶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων φέρνει τὸ ἀναπόφευκτο κακὸ, τὸ γῆρας. Ναί, ἀλλὰ τὴν Πρωτοχρονιά αὐτὸ τὸ ἐξχνόμῃς. Ἐπίσης τὸ ἐξχνόμῃς καὶ τὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων μας. Κι' ἴσως καλύτερα νὰ τὸ ἐξχνόμῃς πάντα...

Ἐλαβὰ, *Άφρὲ τοῦ Ἰονίου*, ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ πολὺ. Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ σὲ λίγο. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἐνὸς Γρίφου

ο ο
ο ι
ο ο
ο ο

μπορεῖ νὰ διαδοχῇ μ' ὅλους τοὺς τρόπους πὸν λὲς (εἰς ο, ι, ἐν ο, ι, εἰς ο, ι, ἐν ο, ι, σὲ ο, ι, σ' ο, ο, περὶ ι κτλ.). Ὅσο γιά τὸ Γρίφον πὸν φέρνεις παράδειγμα, τυπικῶς είναι ὠστός, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ἄλυτος γιά τὸ πολὺπλοκο τῆς πρώτης εἰκόνας.

Δυὸ ξεσπαθώματα κιόλα, *Παγγιλίσσα τῶν Δολλαρίων*, ὦ, μὰ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ! Οἱ παραγγελλίες ἐξτελεσθῆσαν, ἀργὰ λινάκι, γιὰτί ἀργήσε ἡ ἐπιταγή.

Φρίντα Καρρέρ, χαίρω πάρα πολὺ γιά τὴν ἐγγραφὴ σου Ὡ, τὴ θυμοῦμαι τὴν καλὴ σου μαμμά, τὴν παλιά μου *Τρελλή Ἀταγγάνα*, ἐνθουσιώδη Διαπλασποῦλα, ὅπως τὴρα θὰ γίνῃς καὶ σὺ... Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμο. Καλύμματα κόνκινα με χρυσὰ γράμματα, ὅπως ἄλλοτε, δὲν ἔχω πιά.

Εἶσαι δικαιολογημένος, *Ἑλληνικὲ Οὐρανέ*. Ἀλλ' ἀφού ἐξακολούθῃς νὰ μάγαπᾷς τόσο, θὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψῃς κάπου-κάπου. Θὰ ἔλαβες βέβαια τὸ βραβεῖο σου. Ἡ συνδρομὴ τῆς «Νέας Ἑσπίας» εἶναι 140 δρ. τὸ χρόνο.

Καὶ σὺ, *Ρόλλυ*, δυὸ ξεσπαθώματα μοῦ κάνεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ! Νὰ σοῦ φιλήσῃς τοὺς δυὸ νέους μικρούς μου φίλους. Καὶ ὁ κ. Φιλίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιά ὅσα γράφεις.

Δὲν πειράζει, *Ριχτ*, μόνον νὰ σοῦ γράψῃς ὅταν μπορῇς. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ δάσκαλα τὸ γράμμα σου. Σ' εὐχαριστῶ

πολὺ καὶ γιά τὴν ἀνανέωση καὶ γιά ὅλα.

Μπράβο, *Κρίτων Έξακουστὲ*, καὶ τὸ γραμματάκι σου ὥρατο κι' ἡ ζωγραφιά σου. Γιά ὅκτῳ χρόνῳ παιδί εἶσαι κατὰ τί. Καὶ βέβαια θὰ μεγαλώσῃς, καὶ θὰ μάθῃς πολλὰ γράμματα, καὶ θὰ γίνῃς «ἐξακουστός» ὅνομα καὶ πράγμα. Γράψε μου ὅσο συχνὰ θέλεις, δὲν βαριέμαι ἐγώ.

Ἐχωριστὰ μ' εὐχαρίστησε τὸ σημερινὸ σου γράμμα, *Παρηγοριά*. Ἐννοῶ πὸς αἰσθάνεσαι ἀληθινὰ ὅλ' αὐτὰ πὸν μοῦ γράφεις καὶ περηφανεύομαι πὸν ἔχω μπεῖ τόσο βαθεῖα στὴν ψυχὴ σου. Ἐβρω τίς ἀσχολίες σου, ἀλλὰ μὴ μείνῃς χωρὶς εἰδήσεις σου πολὺν καιρὸ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Φασουλῆς, ἄ. (ΙΠ). Καβιδός, ἄ. (ΟΚ). Βόσπορος, ἄ. (ΑΓ). Νινούλα, κ. (ΑΣ). Ἀναγallis, κ. (??). Λευκὸς Κρίνος, κ. (ΑΤ). Ροδodάκτυλος Ἡώς, κ. (ΑΧ). Λιμαδόρα, κ. (ΑΜ). Ἀστρο τῆς Αὐγῆς, κ. (ΕΑ). Σατανᾶς, (ὅποιος μπορεῖ ἄς με βρῇ). Νικηφόρος Οὐρανός, ἄ. (ΓΧ). Μαγικὸ Ἀστέρι, ἄ. (ΝΧ). Τσιολάνικη Φλογέρα, κ. (ΛΑ). Τσίκουδο, κ. (;). Αἰσωπος, ἄ. (ΜΚ). Νεράιδα τοῦ Δάσους, κ. (...). Νεφέλη, κ. (ΟΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αὔρα τοῦ Ζεφύρου, κ. Λιάνα, κ. Ροδόγελη, κ. Μινιόν, κ. Χρυσὴ Νεράιδα, κ. Μυρτίλλη, κ. Πίγκ-Πόγκ, ἄ. Ἀνθρωπάκος, ἄ. Ἀπλὴ Ζωή, κ. Γλυκεῖα Ὀνειροπόλος, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Θεριστὴς» τοῦ *Τζι-τζίκι*. Είναι ὥραϊότατο, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι τελείως ἀκατάλληλο γιά νὰ δημοσιευθεῖ τώρα τὸ καταχεῖμνον, τὸ κρατᾷ γιά νὰ τὸ δημοσιεύσω ὅταν θὰ εἶναι ἐπικαιρό.

Ἦν τῷ μεταξύ τὸ Τζ. μπορεῖ νὰ μοῦ στειλῇ εὐθέτερα ἄλλο κομμάτι. Τὸ πρῆτοργον είναι πὸς αὐτὸ τὸ ποίημα, ἐνῶ ἔχει χρονολογία 20.6.33, ἔφθασε σὰ χέρια μου μόλις πρὸς ὀλίγον καιρὸ!—«Ἀδελφικὲς ἀδρότητες» τῆς *Διάνας*. Γιά δευτέρη φορά. Δὲν εἶδα κανένα σπουδαῖο διόρθωμα. Μόνον πὸν ἡ σαλὰτα γίνεαι σάντουιτς. Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι πὸς γιά νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο τὸ κομμάτι αὐτὸ, θέλει σὸ δεύτερο μέρος ριζικὴ ἀλλαγὴ. Ἀς ἀλλάξῃ ἡ ἐκδίκηση τοῦ ἀδελφοῦ τέλους πάντων. Καὶ εἶναι κρίμα νὰ μὴ δημοσιευθῇ, γιὰτί τὸ πρῶτο μέρος εἶναι νοστιμώτατο.—«Μόνη» τῆς *Αργυριέλης*. ἔχει αἰσθημα καὶ τρυφερότητα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀδύνατο καὶ ἀδαιο σὲς ἐκφράσεις. Ἀκόμη συνιστῶ—κι' ἡ συστάση αὐτὴ εἶναι γενικὴ γιά ὅλους τοὺς νεαροὺς ποιητὰς τῆς Σελίδας μας—νὰ ἀποφεύγουν νὰ συνεχίσουν τὴ φράση τοὺς ἀπὸ τὴ μίᾳ στροφῇ στὴν ἄλλη. Κάθε στροφὴ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατό πὸν αὐτοτελὲς καὶ στὴν ἔννοια ἀκόμα. Στὸ ποίημα τῆς *Α*, δὲν μπορεῖ κανεὶς ὅς τὸ τέλος νὰ πᾶρῃ πουθενὰ ἀναπνοή.—«Ἐκδρομὸν» τῆς *Χ. Χ. Χ.* Πολὺ συνηθισμένο. Γιά πρώτη προσπάθεια εἶναι καλοῦτοκο. Γιὰτί ὅμως γραμμένο με μολύδι;—«Τὸ δνειρόν μου» τῆς *Ροδαννῆς*. Ἐκτενέστατο καὶ πολὺ ἀπὸπαινον... καὶ ὡς δεινὸ ἀπόμα. Ὅσῳ ἡ φίλη μας ἔχει πλούσιες ἐκφράσεις καὶ θὰ μπορῇ νὰ γράψῃ καλύτερα μίᾳ μέρα, φθάνει νὰ συμμορφώσῃ τὴ γλώσσα τῆς.—«Ἀπὸ τὴ ζωὴ» τῆς *Σφιγγός*. Πολὺ μυθιστορηματικὸ, ἔπηρεσμένο ἀπ

δική της τη ζωή;—«Στά γαλλικά» της **Λεβάντας**. Μπερδεμένο και ακατάστατα γραμμένο. Τό έπεισόδιο μπορεί νά ήταν νόστιμο, αλλά ή αφήγησή του δλότελα πεζή. Δέν μπορούσε νά γραφή με πιό ζωή και με κάποιο σύστημα;—«Βροχερή μέρα» του **Γεργ**. Δείχνει μεγάλη παρατηρητικότητα αλλά έχει μεγάλο στόμφο κι' υπερβολικές εκφράσεις. Ασφαλώς όμως ο **Γεργ** θά στείλη γρήγορα κάτι καλύτερο. — Θά έξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **'Ελευθερίαν Μ. Χαλκουτάκη** (δ κ. Ε. έλαβε την κάρτα σου και σ' ευχαριστεί πολύ!) **Πανσανίαν 'Ανδριτοανίτην** (έστειλα γιά την αδελφή σου ενέκρινα, καθώς θά είδες, ψευδώνυμο!) **'Ασκληπιόν** (χαίρω πολύ! τό διήγημα θά τό διαβάσω με τή σειρά του, περίμενε!) **Λεοποινίδα Ροκοκό** (έλαβα, ευχαριστώ πολύ! ενέκρινα τό νέο ψευδώνυμο τής αδελφής σου!) **Βιολέτταν** (έθεώρησα καλό νά κρατήσης τό ίδιο ψευδώνυμο πού είναι τόσο ώρατο τήν ταινία τής Π. τήν διόρθωσα!) **Βεατρίκην Σταμέλλου** (έλαβα, ευχαριστώ πολύ γιά όλα, γράφε μου!) **Κώσταν Θ. Γκουρκοϋλήν** (χαίρω πολύ! σου έστειλα και τόν 'Οδηγό! θά πάρης βέβαια και ψευδώνυμο!) **Κρητικοπούλαν** (σ' ευχαριστώ, έπίσης και δ κ. Φαίδων! χαίρω πού έγνώρισες μιά από τίς καλύτερες Διαπλάσεις! νά καλλιεργήσης τή φιλία τής, ταιριάζετε πολύ!) **Παγωμένο Καλοκαίρι** (σου τό ενέκρινα! γράφε μου! τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τή σειρά του!) **'Ελπιδοφόρον 'Αλκιμον** (αυτό, καθώς θά είδες, σου ενέκρινα! άλλαξα και τή διεύθυνση!) **Δυσόχαρτο** (ευχαριστώ γιά όλα! όλες αυτές οι «Εικόνες Παιδιών» είναι φωτογραφίες! έξοχος όμως!) **Γαλαξίαν** (με συγκίνησε τό γραμματάκι σου! θά είδες τήν έγκριση του ψευδώνυμου! ευχαριστώ γιά όλα!) **'Αγραμπελήν** (δεκτές! ο καλύτερος τρόπος είναι νά μού γράφης στό μέλλον πιό συχνά...) **Χλωμήν Σελήνην** (μή στενοχωριέσαι, τέτοια κατηγορία δέν μπορεί νά σταθί! γιά τούς κρίνους τής άμμουδιάς δέν έέρω τίποτα ιδιαίτερο!) **Ταξιδιώτην** (χαριτωμένοι οι πρώτοχροσιάτικοι στίχοι σου! κρέμα πού δέν έχω τόπο!) **Πληγωμένο Κορφατόπουλο**, **Μιμόζαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 10 'Ιανουαρίου θάπνυτήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του νέου 267ου Διαγωνισμού. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεικνύει μέχρι 20 Μαρτίου.

76. Λεξιγράφος

Με νότα, με συμπλεκτικό,
'Ο πειρασμός ένώθηκε,
Και χώρα μας— τί ξαφνικό!
Γενναία φανερώθηκε.

Πνεύμα τής 'Αντιλογίας

77. Στοιχειόγραφος

Σε νότα τής βυζαντινής
Γράμμα προσθέτεις ως ούρά,
Και ζωο χρήσιμο θά ίδης
Νά στέκη έμπρός σου με χαρά.

Θέλλω

78. Μεταγραμματισμός

Με γνωρίζεις ως θεό,
'Αλλά όχι ελληνικό.
'Ενα γράμμα άν μου άλλαξες,
'Οπλο άρχαίου θά γενώ
'Η κι' άγρίου—μήν τρομάξης!

Κένταυρος

79. Αίνιγμα

'Αν θές τό άρσενικό μου,
Χωρίς αυτό δέν ζεις!
Μ' άν θές τό θηλυκό μου
Πόλη πρέπει νά βρής.

Νυφούλα τ' Ούρανου

80. Δικτυωτόν

* * * * * = 'Ακρωτήριο
* * * * * = Βασιλεύς τής Ρώμης
* * * * * = Πόλις τής 'Ισπανίας
* * * * * = Γυνή τής Γραφής
Και καθέτως τά ίδια.

Γιούλης 'Ανθης

81. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 3 0 = Ρωμ. αυτοκράτορ
2 9 1 3 0 = Ποταμός
3 2 9 3 0 = Μεθυστικόν
4 3 4 2 9 3 9 = Χρώμα
5 8 2 3 0 = 'Αρχ. βασιλεύς
6 5 2 3 0 = Ουράνιον σήμα
7 2 7 0 2 8 9 3 0 = Μέγας ζωγράφος
8 4 3 6 = Αίσθησις
9 2 4 8 2 8 = Πόλις
0 2 4 2 9 3 0 = Νήσος.
'Ελληνικόν 'Ιδεώδες

82. Μαγική Εικών άνευ εικόνας

— 'Αχ, καίμενε Μίμη, χάλια τόκα-
νες τό ξένο καπέλλο.
— Μά ποιανού είναι, Κώστα:
— Του ξαδέρφου μας του...

Ιρελλαντώνης

83. Ακροστιχίς

Τάραχά των κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων αποτελούν αιγυπτίαν θεότητα:
1, Μάντις 2, Μέγας τραγικός ποιη-
τής 3, 'Αρχαίος Ιατρός 4, Βαλκανική
πρωτεύουσα.

Πολυβώτης

84. Μικτόν

πρ - αυ - βξ
Σύλλογος 'Ανεμοί

85. Γεῖφος

+ ω! λήγω
λέγου λόγος

'Απέλλων Σ. 'Αντωνίου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων του φύλλου 45

518. Παραδείσιον (παρά, δίσ, ίον).
— 519. 'Αλῆς-Θαλῆς. — 520. 'Ερωτώ-έ-
ρωτώ. — 521. 'Αρτα- 'Αρτας-Τάρας
522.

Α Ε Ι Ο Σ

Ρ

Ω Ρ Ι Ω Ν

Ε Σ Ω

Τ

Γ Ο Μ Ο Ρ Ρ Α

Π Ρ Ω Τ Ε Υ Σ

Ε Σ Π Ε Ρ Ο Σ

Ι Ο Υ Λ Ι Ο Σ

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ

Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ

523-527. Διά του Ρ: κρίνον, πόρος,
δέρμα, ρεύμα, όρκος. — 528-530. 1. 'Η
Σινική 2. 'Εδεσα- 'Εδεσσα 3. 'Ιεράξ.
— 531. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ. Ο Ρ Χ
'Η άνάγνωσις κατά στίχον Ν Ο Υ
βουστροφηδόν. (ΟΡΧΟΠΕΔΟΣ, Ι Ε Φ
ΝΟΥΜΑΣ, 'ΙΕΦΘΑΕ, ΔΟΥΝΑ- Δ Ο Υ
βις). — 532. Τά μεγάλα καράβια έχουν
μεγάλο κίνδυνο. — 533. Βαγένη δωδεκά-
σφηνο, κάθε σφήνα κι' όνομα = 'Ο γρό-
νος κι' οι δώδεκα μήνες. (βαγ έν ι, δώ-
δεκα σ, φίνο, καθ ές φί, νάκιο, όμμα).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλούνται νά δη-
λώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυν-
σιν εις τό γραφείον μας άποστέλλοντες
και δραχμ. 5 διά τήν έκτύπωσιν τής
νέας ταινίας. 'Αλλως δέν εύθυνόμεθα
διά τήν άπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά στοι-
χεία δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχέα δέ στοιχεία
δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο χωριστός
στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τά
διπλά 'Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

[ΛΔ'—112]

Σ μόλερ, δέν ελθε δ Μπ. Πετρ.
θυμάσθε, όδός Βαρβάκη; Θέλω

[ΛΔ'—113]

Φ υλαχθήτε! . . . Θά σάς ψήσω δλους
και πρό παντός τούς έξυπνους. Βρυ-
κόλακα, Σκελετέ, Νέλωαν, τί κάνετε;
Προσεχώς θά έπισκεφθώ τήν Κέρκυρα.
Σατανάς

[ΛΔ'—114]

Δ ανάη, έστειλα. 'Ελληνικό 'Ακρογιάλι
(Λούλα), φοβάσαι νά συμπληρώσης
τήν άπειλή! . . . Τάσο Λούζη, άλληλογρα-
φούμε; Μυρτίλη

[ΛΔ'—115]

Σ φίγξ, άχρηστα τά «μη με λησμονεί»
γιατί δέ σε ξέρω. Θεότρελλη

[ΛΔ'—116]

Τ αξιδιώτη, τής άπαγορεύω έγώ.
Γουσταθε, με μιά κιθάρα συντροφιά.
'Οριέττα

[ΛΔ'—117]

Α νυπόφορη = Ζιζάνιο.
Πνεύμα 'Αντιλογίας

[ΛΔ'—118]

Π ρωτομπαίνοντας στην κίνηση χαιρε-
τώ τίς διαπλοσπούλες. 'Αλληλογρα-
φώ και ανταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις:
όδός Χαλκηδόνας 4, 'Αθήναι, διά 'Ηρώ
Χατζηκυριάκου. Ροδωδάκτυλος 'Ηώς

[ΛΔ'—119]

Π ρωτομπαίνοντας στον Διαπλοσκόρσο
χαιρετώ δλους-δλες! άλληλογραφώ,
ανταλλάσσω τετραδιάκια, Γράφατε: Καν
'Αθ. 'Αναστασιάδου, Λυσίου 4, 'Αθήναι,
διά: 'Ισις

[ΛΔ'—120]

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με δλους ες.
Στείλατε: Γεώργιον 'Αναγνωστόπου-
λον, Λάρισα. 'Αθηναίος Φοιτητής

[ΛΔ'—121]

Τ αξιδιώτη, με συγχωρείς! αναγνωρίζω
ότι φέρομαι άγενώς, μά . . .

Γ. Φραῖλιχ

[ΛΔ'—122]

Α νέσπερη Εύτυχία, έΧάρολντ Λόυντ,
Δ/σις μου: Δίδια 'Ανναν 'Αθηναίου,
'Υδρας 22, 'Αθήναι. Στείλτε πρώτοι! πο-
λύ θά χαρώ. Γουσταθός

[ΛΔ'—123]

Χ άρολντ Λόυντ: 'Ελίσσβετ Κουντου-
ριώτη, Πόστ-Ρεστάντ, Ταχυδρομείον
Λεβίδου, 'Αθήναι. Φρέιτς

Μ Η ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας,
για νά εκτελεσται άμέσως, πρέπει νά συνοδεύε-
ται και με μιά τυπωμένη ταινία, άπ' αυτές με τίς
όποιες σας στέλνεται τό φύλλο κάθε έβδομάδα.